

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ A AȘEZĂMÎNTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 23 (1119) ANUL 72 SERIA II ● JOI 5 VI 1969 ● 8 pag. 25 bani

Un vast program pentru înflorirea patriei

În aceste zile când grânele au dat în spic, semnul rodului împlinit, când industria înfloarește și țara se gătește de sărbătoare, poporul nostru are un nou prilej de bucurie. Cele două documente — Tezele Comitetului Central al partidului pentru Congres și proiectul Directivelor Congresului al X-lea al P.C.R. privind planul cincinal pe anii 1971-1975 și liniile directoare ale dezvoltării economiei naționale pe perioada 1976-1980 — au fost primite de către toți cetățenii patriei cu deosebit interes și profundă satisfacție. Mărețele obiective ce vor fi dezbătute la Congres, întreg ansamblul de măsuri și prevederi cuprinse în cele două documente supuse — potrivit bunului obicei — dezbaterii largi, trezesc, în masele de cetățeni ai patriei noastre un puternic entuziasm creator. Pentru că, într-adevăr, asupra oricărui capitol ne-am oprit, vedem că tot ce s-a făcut pe pământul României Socialiste și tot ce se prevede a se înfăptui este îndreptat spre făurirea bunăstării tuturor cetățenilor țării.

Inspirate dintr-o amplă și profundă studiere a realităților existente, a posibilităților noastre, documentele date publicității înfățișează pe larg modul cum au fost și sînt traduse în viață hotărârile adoptate de Congresul al IX-lea și Conferința Națională și jalonează științific principalele direcții de dezvoltare economică și spirituală a țării, în anii care vor urma, care asigură înaintarea victorioasă a țării pe calea socialismului. Fiecare paragraf, fiecare cuvînt sau cifră sînt rodul unei gândiri aprofundate, urmare a cerințelor vieții, întreaga activitate politică și economică oglindind rolul conducător al partidului, prestigiul și dragostea de care se bucură în rîndurile celor ce muncesc. Datorită acestei înțelepte politici a partidului putem privi cu mîndrie chipul țării de astăzi, putem întrevedea cu siguranță cum va arăta el la sfîrșitul cincinalului viitor.

Proiectul de Directive subliniază că Partidul Comunist Român pune în centrul politicii sale economice continuarea în ritm înalt a procesului de edificare a unei economii moderne — bazată pe o industrie puternică și o agricultură înaintată. Această subliniere se întemeiază pe rezultatele însușite obținute pe toate planurile.

(Continuare în pag. a 2-a)

DIN SUMAR:

„ALBINA” ÎN ILFOV

(pag. a 3-a)

FESTIVALUL ȘI

CONCURSUL CÎNTECULUI

POPULAR ROMĂNESC

„MARIA TĂNASE”

(pag. a 4-a)

HORIA ȘI-A DESCINS

SABIA

Fragment de roman

de DUMITRU CORBEA

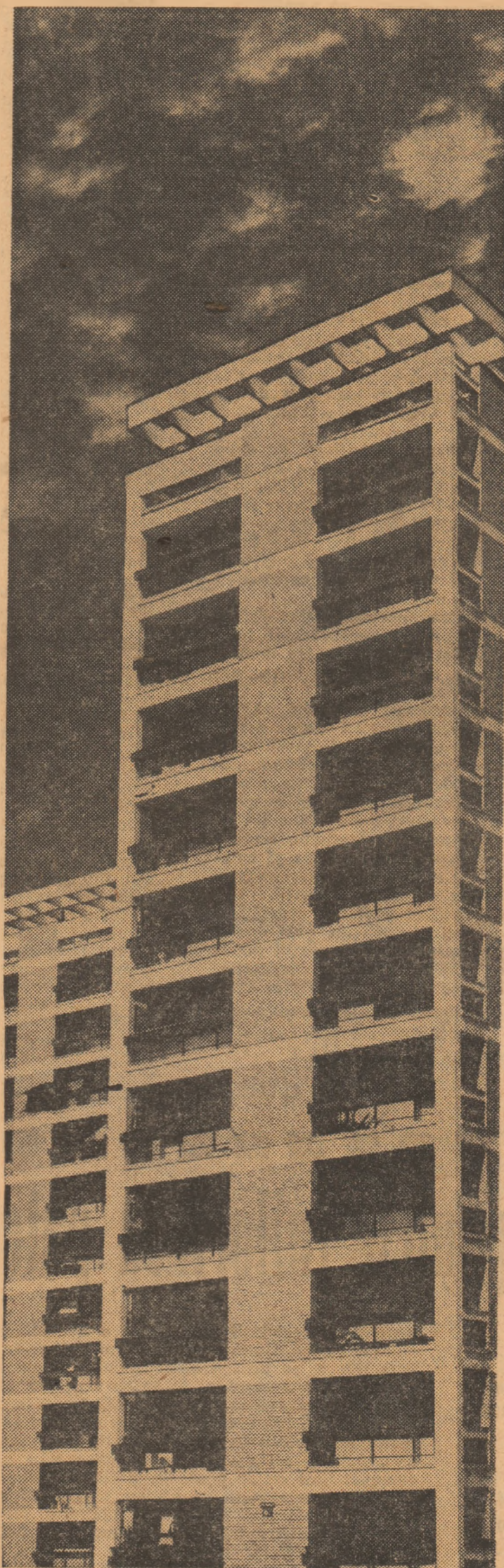
(pag. a 5-a)

PE
VERTICALĂ

în cartierul
Balta Albă
din Capitală

PE
ORIZON-
TALĂ

Uzina de
prelucrare a
maselor
plastice
din Iași

PĂMÎNTUL E DULCE

de ION BANUȚĂ

Din Piața de Flori, din umbra străvechiului Turn al Colței, sau de la Universitate, din București, — inima României socialiste de privești melancolic, admirativ, ori altfel, în cele patru puncte cardinale, dai de jur împrejur de Ilfov. Un județ, o lume, o istorie. „Albina” noastră zburind din culoare în culoare după acel nectar ascuns în sinul florilor s-a prins în joc dînd ocol aliorului, pelinului, necunoscutului.

Ce vast poate fi un teritoriu pe care îl iubești. Ce poezie te poate năpădi din satul Piscul, de către Nordul județului Ilfov, cu meșterii lui de vis aproape nestiuiți făuritori de fluieri din lutul în care, dintr-un blestem mitologic, coboară un timp în Hades Proserpina, fluieri întru-chipînd: căprioare, cerbi, lebede, pești, berbeci, cocoși, stele cu coadă, lipsind pe bună dreptate din inventarul meșterului numai un monstru căruia i-am putea spune „porc de ciine” — și pînă la Oltenița ce-și pierde buza de către Sud în Dunărea involburată întru legănarea noilor și splendidelor vapoare românești construite aici în șantierul navale. E pe aici atît pămînt și atîta istorie că nici nu mai știi de unde să începi o imagine și nici nu știi unde și cînd să pui zăbale bidivilor, fanteziei, fiindcă acest pămînt e într-adevăr un imperiu al poeziei. Dacă începi a te juca, într-un anume fel, cu acest pămînt, dacă îl apuci misterios de ceafă, dacă-l cuprinzi între dește și muști din el ca dintr-un măr domnesc simți că ai mușcat din tine însuși, că e trup din trupul tău, și după ce l-ai mesecat cum se cuvine simți că e dulce. Mai dulce decît miera, mai dulce decît sărutul, mai dulce...

E atîta frumusețe din Pisc și pînă în Dunăre încît acestui pămînt, adunat într-un singur cuvînt n-ai putea să-i spui decît Ilfov. Dulce. Adine. Fierbinte. Cîte suflete să-l fi răscolit oare cu idealurile, cu aburul lor sublim făcîndu-l leagăn milenar din lacrimi și din entuziasme. Valea Roșie. Călugăreni. Mănăstirea. De unda aceluia Neajlov aproape leneș în peregrinările lui a răstignit Mihai Viteazul cu grabă mare pînă și pe Sinan-pașa ce s-a încumetat și pe aici să vie, nu știi de ce, să ne întrebăm cu saba ce mai facem, parcă nu putea el a ne trimite nouă o scrioare, uitînd că neamurile lui s-au distrat odată în țepile Vladului, proptite în văzduh ca niște ciudate poame.

Pe aici, pe pămîntul gol, sub soarele

Cronica unui greier

de foc a născut Ana, muierea lui Petre Măgăun, naștere consemnată literar de Al. Sahia, luptătorul de cristăl pînă la capăt, pentru libertate. Acel Sahia înveșmîntat în culoarea proletară a „Bluzelor albastre”, aruncînd „Ploaia din Iunie” și „Moartea înghițitorului de săbii” în talgerul de argint al dreptății. Acest pămînt de către Dunăre cu care s-a identificat Dimitrie Bolintineanu care prin versul lui înaripat ne transmite de dincolo de humă:

„Mergeam s-ascult Danubjul
ce dormitor suspină
să văz în ceață luna, și trista
mandolină”...

Pe aici, prin aceste locuri, pe unde prin amintiri se mai străvede umbra „Ciulinilor Bărăganului” lui Panait Istrati bate de multișoară vreme vîntul înnoirii. Iarba miroase a femeie, grîul a bărbat, cerul a imensitate. În crucea nopții, greierii unesc parcă în cîntul lor aproape cosmic, sufletele vesnice călătore prin această lume, ei uitînd mereu că există și o doamnă, rămasă din La Fontaine, poate vreo rămășiță a moșterilor noastre pierduți în neant, doamna furnică. Numai dintr-o ascunsă considerație nu-l zic „madam furnică” spre a nu se confunda această ființă altfel sublimă și vrednică de cinstire cu „madam Carol” cum îi spuse odată, așa de-un pamplezir, Caragiale reginei.

Sărut acest pămînt, un miracol pierdut în către Dunăre, amintînd de-o fată de vis, Chira Chiralina, de lupi, de hoți de cal, de pelin. Aud cum crește grîul cu genele lui dure, presimt cum se gătește înlăuntrul cu fir de aur floarea-soarelui pentru a se înfățișa în August, splendidă și vastă, astrului iubit în haine de nuntă.

Din Piața de Flori, din inima Bucureștilor, de arunci o privire în cele patru puncte cardinale dai de pămîntul Ilfovului, de acest pămînt românesc și aproape nici nu știi cînd înge-nunchiezi sărutîndu-l, adine, adine. Pămîntul e dulce. Sărutul e dulce. Viața, e dulce. Și atunci devii parcă din te miri ce, un uriaș care atît iubindu-și propriul pămînt, îmbrățișează dintr-odată tot pămîntul, pe toți acei ce îl sărută aldoma cu buzele de foc ale dragostei și statorniceii, dîndu-l prin însuși acest sărut pacea creației.

FAZA JUDEȚEANĂ A CELUI DE-AL IX-LEA CONCURS

BRIGĂZILE ARTISTICE SĂ FIE GOLITE DE BANALITATE!

Interesul cu care artiștii amatori urmăresc fazele competitive ale celui de-al IX-lea Concurs republican, dorința vădită a fiecărui colectiv de a ocupa un loc cât mai prestigios în clasamentul final, preocuparea de a se maturiza artistică de la o etapă la alta, sint dovezi care atestă că ideea înfrunțării periodice în mișcarea artistică de amatori nu este depășită și că ea se îmbogățește de fiecare dată cu valori indiscutabile.

Animația din aceste zile e molipsitoare:

- Duminică avem concurs...
- Mergem la oraș, la faza județeană...
- Vom aduce în scenă întreg satul!

Sint îndemnuri, care dincolo de-o firească emoție, ascund dorința autodepășirii.

În acest context efervescent, brigăzile artistice — manifestarea amatoricească cea mai concret ancorată în contemporaneitate — caută să-și impună profilul specific, înnoind în permanență limbajul scenic și modalitățile de comunicare.

În același timp, brigăzile artistice reprezintă și genul cel mai controversat, unele opinii punind chiar la îndoială putința lor educativă și deci oportunitatea.

Interesante ni se par, în acest sens, diferitele luări de poziție — în pagini de ziare și publicații — care cîntărează ca-ntr-o balanță rolul și locul brigăzilor artistice în actualitatea înconjurătoare, precum și neajunsurile care le determină nereușitele — se ajunge totuși la părerea unanimă că genul are o mare forță de atracție asupra publicului, e viabilă mai mult ca oricînd — iar dacă și încărcătura pe care o conține e de substanță, caracterul educativ e de subînțeles.

Dar pentru realizarea acestui deziderat e necesar ca instructorii artistici și interpreții să manifeste vocație pentru gen, talent, orientare și pricepere.

Așadar, (concluzie subliniată și de ancheta săptămînalului „Cronica” din Iași cu titlul „Brigada artistică în impas”) nu existența genului constituie obiectul suspiciunilor, ci modul deficitar în care activează unele colective de la sate și orașe, decalajul pregnant dintre formațiile cu certe calități artistice și numeroasele spectacole de brigadă care nu reușesc să depășească nivelul diletantismului.

Astfel de neajunsuri au fost din nou evidente și în fazele de pină acum ale Concursului.

Este știut că ceea ce conferă substanță și savoare brigăzilor artistice este tocmai prezența în actualitate... Or, termenul de actualitate înseamnă ceea ce corespunde momentului prezent, care interesează în clipa de față.

În această direcție — brigăzile artistice nu reușesc să țină pasul cu viața, în ciuda profilului dinamic al genului. În locul unor programe care să reflecte profunde schimbări petrecute în structura satului românesc, brigăzile artistice ale căminelelor culturale aduc în scenă o seamă de întâmplări nesemnificative, care tocmai „actualitatea” pentru care pledăm cu atîta insistență.

Este explicabil atunei de ce spectatorii își retrag creditul moral pe care l-au acordat brigăzilor artistice, refuzînd cu încăpăținare banalitățile și acceptînd numai acele programe care difuzează idei, idei despre oamenii și viața satului din zilele noastre.

Ne-nțrebăm ce cantitate de emoție poate s-ascundă astfel de versuri: Cum e oare Miticuță / La arat și semănat? / Să fii calificat / Doar în cea-cea? / Nu mai merge mîl băiete / Faci tineretul de ris / Foie verde și-o spică / Ce-o să facem cu Mitică? Și brigada trage concluzia: Să rămînă ne-nsurat!

Numeroase spectacole sint deficiente și-n privința procedurilor folosite, tendință abuzivă către montajul literar, recitarea fiind forma artistică cea mai uzitată.

Unii instructori consideră că Instructorul Concursului al IX-lea se desfășoară în cinstea marii sărbători a Eliberării patriei, spectacolele brigăzilor artistice urmează să fie supuse unei rigurozități, neglijîndu-se totalmente caracteristicile care țin de specificul genului și anume combativitatea, optimismul, satira și umorul și care determină permanența în actualitate a acestor formații.

Autenticul și culoarea locală nu se pot obține artificial prin costumul interpretului cu portul popular, ci prin înălțarea banalităților și aducerea pe scenă a acelor imagini convingătoare ale satului socialist, a profilului complex al constructorilor de viață nouă.

BOGDAN CAUȘ

...și sint dansatori

CARNET CULTURAL

În cadrul manifestărilor culturale-artistice desfășurate sub titlul *Memoria Argeșului* a avut loc zilele trecute deschiderea Casei memoriale Liviu Rebreanu de la Valea Mare.

În această casă a creat între anii 1930—1941 scriitorul ale cărui opere sint azi traduse în 24 de limbi.

Inaugurarea Casei memoriale Liviu Rebreanu a prilejuit întîlnirea unui numeros public cu soția și fiica precum și cu foștii prieteni ai scriitorului. Cu acest prilej, poetul Demostene Botez a evocat personalitatea marelui nostru prozator.

Sala Teatrului popular din Lugoj a găzduit duminică trecută faza județeană a concursului folcloric *Tinere speranțe*

inițiat de Comitetul județean U.T.C., Comitetul pentru cultură și artă și Casa de creație din județul Timiș. Această acțiune a urmărit depistarea, cunoașterea și stimularea tinerilor interpreți, soliști vocali și instrumentiști de muzică populară din județ.

La cele trei etape ale concursului au participat peste 300 de tineri, mulți dintre ei dovedind reale calități interpretative.

Cu cîteva zile în urmă s-a desfășurat la Miercurea-Ciuc festivalul folcloric *Primăvara Harghiteană*. Prima manifestare folclorică de amploare mare organizată în județul Harghita s-a bucurat de o caldă primire din partea spectatorilor. La reușita acestei manifestări și-au dat

concursul peste 2.000 de artiști amatori din județ.

Casa de creație a județului Bihor se preocupă cu stăruință de păstrarea și valorificarea folclorului bihorean. O dată cu inițierea unor manifestări ca *Zilele folclorului bihorean*, a unor șezători folclorice ș.a.,

Casa de creație desfășoară în acest sens și o activitate editorială. Au fost tipărite, printre altele, 4 lucrări muzicale dintre care se remarcă cea semnată de Traian Mirza de la Conservatorul din Cluj, un foarte bun cunoscător al folclorului din Bihor. A văzut lumina tiparului și un volum despre ceramica din Bihor și sint în curs de editare lucrări despre portul popular și despre arhitectura populară.

Un vast program pentru înflorirea patriei

(Urmare din pag. 1)

Iată un exemplu semnificativ. Într-un singur an — 1968 — industria noastră socialistă a produs mai mult decît în decursul primului cincinal 1951-1955. Energia electrică, metalurgia, construcția de mașini, chimia, industria bunurilor de consum au realizat sporuri însemnate.

Progrese simțitoare s-au obținut în agricultură. Cu toate greutățile create de condițiile de climă nefavorabile în anul trecut, în perioada 1966-1968 s-a obținut o producție globală agricolă care a depășit limita superioară prevăzută în cincinal pentru acești ani cu peste 2 miliarde lei.

Așadar, anii care au trecut s-au remarcat prin realizări însemnate pe toate planurile, ani de preocupare pentru eficiența economică a întreprinderilor, ani în care agricultura noastră socialistă a dovedit din plin forța și dinamismul ei, ani de însemnate progrese pe tărîmul științei, culturii și artei.

Proiectul de Directive prevede un vast program de dezvoltare și modernizare a bazei tehnice materiale în toate compartimentele economiei naționale. Asigurînd industriei — pivotul progresului

general al societății noastre — o dezvoltare precumpănitoare, după o concepție unitară și de lungă perspectivă, se acordă agriculturii o mare atenție stabilînd un ansamblu de măsuri pentru dezvoltarea ei intensivă și multilaterală. Agricultură va deveni o ramură economică eficientă, modernă, de înaltă productivitate potrivit condițiilor materiale, de climă și sol favorabile de care țara noastră dispune. Sint cit se poate de grăitoare prevederile după care în 1975 se va ajunge la 120-123 mii de tractoare. În același an, potrivit planului, suprafața amenajată pentru irigații va ajunge la 2,2-2,5 milioane hectare, iar cantitatea de îngrășăminte ce se va folosi în agricultură va fi de circa 2 milioane tone substanță activă. Proiectul de Directive prevede o serie de măsuri menite să ducă la sporirea producției în cooperativele agricole, la valorificarea optimă a resurselor locale, la creșterea șeptelului care oferă largi posibilități pentru mărirea veniturilor bănești ale cooperativelelor.

E lucru știut, și în proiect se subliniază aceasta, că sporul de producție, atît în industrie cît și în agricultură, duce neabătut la sporirea avuției naționale, care, la rîndul ei, asigură creșterea nivelului de trai al membrilor societății. Or, tocmai acesta este scopul urmărit și el își află în proiectul de Directive un loc important. El este oglindit în ur-

mătoarele date. În 1975, salariul real va înregistra o creștere de 16-20 la sută față de 1970, iar veniturile reale ale țărănimii, provenite din munca în C.A.P. și de pe loturile personale, se vor mări în perioada 1971-1975 cu 15-20 la sută.

O serie de măsuri care demonstrează grija partidului și statului pentru om se referă la asigurarea unui volum sporit de produse alimentare, de uz casnic, în domeniul construcțiilor de locuințe, în privința asistenței sanitare, dezvoltării învățămîntului, în asigurarea pe mai departe a cerințelor sociale și spirituale pentru toți cetățenii țării.

Avem o țară în plin progres, cu o economie solidă, dinamică, o țară care datorită înțelepciunii cu care este condusă de Partidul Comunist Român se bucură de prestigiu pe plan mondial. Republica Socialistă România — se arată în Tezele publicate — va promova în continuare o politică externă în centrul căreia se situează în mod statornic prietenia frățească, alianța și colaborarea multilaterală cu țările socialiste. În același timp România socialistă dezvoltă relații cu toate țările, indiferent de orînduirea lor social-politică pe baza respectării independenței și suveranității naționale, a principiilor neamestecului în treburile interne, egalității în drepturi și avantajului reciproc. Această politică este bazată pe aspirațiile și voința poporului și, dacă în aceste zile milioanele de cetățeni urmăresc cu mîndrie fiecare capitol al documentelor, o fac conșinși că partidul și guvernul lor sint reprezentanții fideli ai conștiinței generale.

Iată deci motivele însuflețirii cu care întregul nostru popor studiază atent Tezele și proiectul Directivei Comitetului Central al partidului, documente care îi dau siguranța victoriilor socotindu-se de pe acum părtași mai activi la făurirea societății socialiste.

VALORIFICAREA PRIN COOPERATIVELE DE CONSUM A PRODUSELOR

REALIZATE ÎN GOSPODĂRIA PERSONALĂ SURSĂ IMPORTANTĂ DE VENITURI

**COOPERATIVELE DE CONSUM
FACTOR ACTIV ÎN VALORIFICAREA
PRODUSELOR DIN GOSPODĂRIA PERSONALĂ**

de D. FĂINIȘI
director general în Centrocoop

Și în acest an cooperativele de consum au desfășurat o intensă activitate pentru valorificarea unei game tot mai largi de produse provenite din gospodăria personală.

Aceste produse, după cum se cunoaște sînt destinate pentru satisfacerea unor necesități de aprovizionare a populației, iar altele parțial sau în totalitate, datorită lipsei de cerere pentru intern, sînt destinate exportului.

Activitatea cooperativelor de consum, organizație de masă a țărănimii, se desfășoară în special pentru asigurarea populației rurale cu mărfuri și pentru prestări de servicii. În același timp însă, valorificarea de produse din gospodăriile personale constituie o preocupare de bază.

Stimularea producției de păsări, ouă, pene, păsări, iepuri de casă, miere de albine, în gospodăria personală și valorificarea acestora prin cooperativele de consum, a constituit una din direcțiile către care ne-am concentrat în mod deosebit atenția.

Sprîjinirea producătorilor cu pui de o zi, iepuri de casă din rase selecționate, familii de albine, a constituit pentru fiecare gospodărie un imbold și mai ales, avînd în vedere condițiile avantajoase de contractare create, o contrescare pentru mărirea producției și implicit creșterea volumului produselor valorificate.

Numai în anul acesta, cooperativele de consum au acordat producătorilor contractanți de iepuri de casă, păsări, miere de albine, fin, fasole etc., peste 40 milioane lei avansuri.

Noile avantaje create, prin acordarea de furaje concentrate producătorilor contractanți de iepuri de casă, adăugate la cele ce se acordă pentru giște îndopate, au sporit interesul producătorilor pentru dezvoltarea pe lingă gospodăriile lor a acestei indeletniciri aducătoare de venituri.

Deși activitatea de contractări continuă la iepuri de casă în tot cursul anului, pînă la 20 mai un însemnat număr de uniuni județene ale cooperativele de consum și-au realizat și depășit sarcinile de contractări. Printre acestea sînt cele din județele: Botoșani, Vaslui, Suceava, Bacău, Neamț, Brașov, Caraș-Severin etc.

Aceste rezultate se datorează îndeosebi convingerii crescătorilor de iepuri de casă că această indeletnicire este aducătoare de venituri dacă se folosesc avantajele contractării oferite de cooperativele de consum.

În același timp se desfășoară o intensă activitate pentru satisfacerea cererilor de contractare la giște îndopate, mai ales în județele cu specific ca: Timiș, Arad, Bihor, Satu Mare etc., precum și contractarea la celelalte produse.

Ceea ce este important de reținut este faptul că, achizitorii cooperativele de consum și conducerile acestora sînt la dispoziția producătorilor pentru încheierea contractelor și pentru a le pune la dispoziție avantajele la care sînt îndreptățiți ca: avansuri în bani, reproducători selecționați, pui de o zi, familii de albine, furaje etc.

Totodată, organele cooperativele de consum desfășoară o activitate susținută pentru realizarea de produse pe calea achizițiilor.

În prezent sîntem în plin sezon de achiziționarea de ouă, pene, melci (specia Helix Pomatia), broaște (specia Rana ridibunda și Rana esculanta), deșeuri metalice, deșeuri de hirtie etc.).

Prețurile acordate la valorificarea de ouă au fost apreciate de producători, aceștia fiind stimulați să valorifice cantități sporite în perioada rece. Realizările obținute în primele două luni ale anului sînt superioare celor din anii precedenți. Cu acest produs rămîne însă ca problemă calitatea produsului. Încă aparatul de achiziție și gestionarii de magazine care efectuează cumpărări de ouă

(Continuare în pag. 11)

CREȘTEREA IEPURILOR DE CASĂ ÎN NOILE CONDIȚII STIMULATORII DE CONTRACTARE

Alături de gospodăriile agricole de stat, cooperativele agricole de producție, unități socialiste cu producție planificată, un aport însemnat la formarea fondului de stat de produse agro-alimentare aduc și gospodăriile individuale ale cetățenilor din mediul rural și urban. Urmare a propagandei desfășurate în ultimii ani de către cooperativa de consum, cît și a rezultatelor obținute, în cadrul acestor gospodării începe să se contureze dezvoltarea unei ramuri tinere a zootehniei — creșterea iepurilor de casă. Această indeletnicire a depășit deja stadiul în care se făcea doar cu scopul de a valorifica deșeurile menajere din gospodăria crescătorului în vederea aprovizionării familiei cu carne proaspătă și bogată în substanțe proteice. În condițiile actuale, în afara aprovizionării familiei, crescătorul de iepuri valorifică cantități din ce în ce mai importante de iepuri prin unitățile cooperativele de consum.

Printre produsele exportate de Uniunea Centrală a Cooperativele de Consum, solicitate pe piețele externe fără limită, este carnea congelată de iepure de casă. În ultimii ani, exportul acestui produs se desfășoară la un nivel calitativ superior, atît în ce privește prelucrarea (în sistem Cryovac), cît și ca prezentare și ambalare, pentru care motiv produsul românesc carne congelată de iepure de casă se bucură de o apreciere unanimă pe piețele importatoare din vestul Europei.

Am depășit perioada cînd energia și atenția noastră erau îndreptate spre demonstrarea și lămurirea maselor, că din creșterea iepurilor de casă se poate obține un venit bun, dobîndit în urma unei munci productive, un venit care poate contribui la completarea bugetului familial.

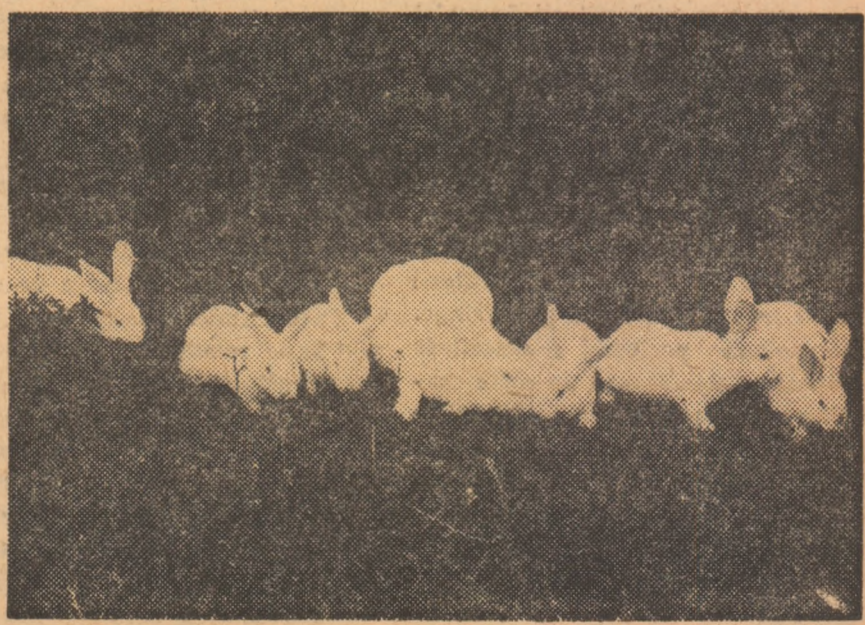
Ne aflăm la acea treaptă de dezvoltare a cuniculiculturii, cînd trebuie să arătăm producătorilor tehnologii avansate de întreținere și de furajare a iepurilor, tipuri și modele noi și ieftine de adăposturi, probleme care au concordanță directă cu rentabilitatea creșterii iepurilor de casă, cu posibilitatea lărgirii bazei materiale în vederea mării și îmbunătățirea calității cărnii de iepure de casă destinat exportului.

Măsurile multilaterale luate de cooperativa de consum pe linia dezvoltării creșterii iepurilor de casă sînt sprijinite de conducerea de stat.

Prin recenta Hotărîre a Consiliului de Miniștri Nr. 232 din 12 II 1969, au fost acordate noi și însemnate avantaje crescătorilor de iepuri. Astfel, în afara avansului fără dobîndă în bani ce se acordă contractanților de iepuri, avans care poate ajunge pînă la 45 la sută din valoarea contractului încheiat, aprovizionarea acestora cu iepuri matcă de înaltă productivitate, în majoritate proveniți din import, la prețuri foarte avantajoase, conform prevederilor din sus-numita hotărîre, se acordă însemnate cantități de furaje concentrate și fin la pre-

Dr. KAPPEL FRANCISC

(Continuare în pag. 11)

SĂ REALIZĂM PRODUCȚII MARI DE OUĂ ȘI PĂSĂRI

Comparativ cu alte animale, păsările se caracterizează printr-o mare precocitate, dezvoltarea corporală a produșilor se termină în același an în care au ecluzonat, ei putând intra în producție la vârsta de 5-6 luni, puii și bobocii fiind buni de sacrificat la vârsta de 2 luni. Pentru a obține însă producții mari de ouă și carne trebuie să cunoaștem care sînt rasele de păsări cele mai rentabile. Acest lucru este foarte important, deoarece îngrijirea și hrănirea lor nu diferă cu nimic de cea a păsărilor comune a căror producție de carne și ouă este însă cu mult mai mică.

Datorită măsurilor luate de partid și guvern, avicultura din țara noastră, ramură deosebită a economiei socialiste, a cunoscut o mare dezvoltare de la an la an. O contribuție prețioasă la dezvoltarea acestei ramuri a avut-o rețeaua de incubație artificială care produce anual zeci de milioane de pui de o zi.

Creșterea păsărilor ouătoare și de carne, este o îndeletnicire atât de răspîndită încît în prezent foarte rare sînt cazurile ca în mediul sătesc să-i lipsească cuiva această ocupație auxiliară. Important este — și acest lucru vrem să-l subliniem — că se mai întîlnesc cazuri cînd anumite spații și terenuri de care dispun unii producători nu sînt folosite destul de rațional pentru creșterea numărului de păsări în raport cu posibilitățile pe care le au.

Convinși de avantajele pe care le au de pe urma creșterii și valorificării păsărilor și a ouălor, foarte mulți producători și-au îmbunătățit rasa păsărilor cu păsări de mare productivitate de ouă și carne.

Pentru sporirea și continuarea producției de păsări și ouă aducătoare de venituri însemnate și în tot cursul anului, este necesar ca paralel cu îmbunătățirea și ameliorarea raselor de păsări producătorii să aibă în vedere unele măsuri de ordin gospodăresc ca de exemplu:

Construirea sau amenajarea unor cotețe corespunzătoare, care să fie călduroase iarna și răcoase vara, în care scop ele trebuie să fie pardosite cu cărămidă, să aibă ferestre mari luminoase, un sistem de aerisire și să fie prevăzute cu niște leături precum și cu vase pentru hrană și apă.

Nu este suficient să avem păsări de rasă, important este să le asigurăm condiții de cazare și întreținere corespunzătoare pentru a obține producții cât mai mari.

Producția de ouă și carne este determinată de o furajare rațională a păsărilor care să poată asi-

gura pe lângă hrana de întreținere și pe cea de producție. În acest sens, trebuie să existe o strînsă legătură între producția de ouă și cantitatea de furaje ce se dă zilnic păsărilor, după cum în perioada de creștere a tineretului hrana este aceea care asigură o dezvoltare armonioasă creînd posibilitatea ca tineretul să intre mai timpuriu în producție.

Furajele care intră în hrana păsărilor trebuie să fie de bună calitate, pe cît este posibil de mai multe feluri, fără a neglija nutrețurile verzi bogate în vitamine, cele de origine animală, precum și calciul și sarea. Printr-o hrănire bună și rațională vom avea păsări sănătoase iar producția de ouă se va menține ridicată și continuă.

Furajarea rațională permite și valorificarea mai

avantajoasă a tineretului și în special a cocoșilor care nu se rețin în gospodărie decît într-o mică proporție.

Unii crescători consideră că avînd în gospodărie păsări de rasă pe care le țin în adăposturi bune și le dau o hrană corespunzătoare nu mai este nevoie să aplice toate măsurile de igienă și sanitar-veterinare. Această părere este greșită și mai de vreme sau mai tîrziu va duce fie la diminuarea producției, fie la declanșarea unei epizootii care poate provoca pierderea întregului efectiv de păsări.

Curățenia permanentă a adăpostului și vîruierea lui, completată cu vaccinarea preventivă pe care o fac periodic organele sanitar-veterinare, creează condiții optime pentru înmulțirea păsărilor care asigură producătorilor atât ouă și carne cît și venituri suplimentare din producția pe care o pot valorifica prin unitățile cooperative de consum.

Una din problemele căreia crescătorii de păsări îi acordă mai puțină importanță este controlul producției de ouă. De multe ori, fără a-și da seama crescătorii mențin în gospodărie păsări cu producții mici de ouă care diminuează considerabil veniturile și rentabilitatea ce revine pe cap de pasăre. Acestea sînt motivele pentru care este necesar a se ține pe cît este posibil o evidență a producției pe fiecare găină, luîndu-se măsuri de eliminare a celor cu producții reduse sau neproductive și înlocuirea cu puicuțe bine dezvoltate și care pot da producții mari de ouă.

Creșterea păsărilor și în special a găinilor nu poate fi concepută fără asigurarea unei producții continue de ouă pentru a putea face rentabilă această îndeletnicire.

Administrarea în perioadele reci de toamnă și iarnă a unor cantități suplimentare de furaje este fără îndoială compensată de prețurile bune ce se obțin prin valorificarea ouălor. În acest scop, unitățile cooperative de consum pentru a stimula producătorii pentru reținerea unor efective mai mari de găini cît și în recuperarea cheltuielilor suplimentare cu furajarea, a stabilit prețuri diferențiate la achizițiile de ouă pe perioade, oferînd prețuri foarte stimulante pentru ouăle valorificate în perioada de toamnă și iarnă.

Nu mai puțină importanță prezintă o valorificare a unor cantități suplimentare de carne de pasăre în special în perioada mai—iunie, lucru de altfel realizabil dacă s-au pus cloști timpuriu iar puii obținuți au fost bine hrăniți.

Unii producători care contractează cu unitățile cooperative de consum livrarea de păsări adulte și tineret pot primi dacă doresc pui de o zi în contul avansului, care se obțin în stațiunile de incubație ale cooperativei de consum.

Înmulțirea păsărilor ouătoare și de carne în gospodăriile țărănești asigură o hrană substanțială și permanentă membrilor de familie și prin valorificarea surplusului în tot cursul anului prin cooperativele de consum se creează o sursă sigură de venituri bănești tuturor acelor care acordă atenția cuvenită creșterii păsărilor.

D. BOGDĂNESCU

COOPERATIVELE DE CONSUM, FACTOR ACTIV ÎN VALORIFICAREA PRODUSELOR DIN GOSPODĂRIA PERSONALĂ

(Urmare din pag. 1)

au reușit în mod corespunzător să desfășoare o activitate susținută în rîndul producătorilor pentru ca aceștia să manifeste mai multă grijă pentru a valorifica ouă proaspete și cu coaja cît mai curată.

Venituri însemnate s-au realizat în gospodăriile țărănești prin valorificarea deșeurilor metalice și a deșeurilor de hirtie.

De asemenea, stringătorii de meleci au avut în anul acesta un an bun, cantitățile achiziționate de cooperativele de consum fiind cu mult sporite față de anii precedenți. Achizițiile la acest produs, cerut și valorificat în bune condiții în exterior, continuă, reprezentînd în continuare o sursă de cîștig pentru locuitorii zonelor unde încă se mai pot strînge.

În această perioadă o activitate susținută se desfășoară de către majoritatea organizațiilor cooperatiste pentru intrarea în producție, mai ales în zona montană a stînelor cooperatiste.

Această activitate, proprie cospe-

rației de consum, vine în sprijinul crescătorilor de oi pentru organizarea pășunatului în comun, creșterea producției de lapte și în același timp vine în sprijinul fondului central de stat cu produse lactate preluate de la producătorii organizați în stine, la prețuri avantajoase pe calea contractelor.

Așa după cum am arătat, an de an cantitățile de produse cumpărate de cooperativele de consum sînt în creștere. Veniturile din gospodăria personală a crescut în mod corespunzător, însă ceea ce trebuie să remarcăm este faptul că volumul producției și corespunzător al achizițiilor nu a crescut la nivelul posibilităților gospodăriei personale.

Încă nu se valorifică corespunzător disponibilul de forțe de muncă spre acele îndeletniciri care pot duce la bune rezultate, așa cum s-a arătat. Veniturile din această sursă care pot să completeze pe cele realizate pe calea cooperativele agricole de producție pot și an toate condițiile să crească — cooperativele de consum sînt chemate să dea tot sprijinul pentru obținerea de rezultate prin dezvoltarea acestor îndeletniciri aducătoare de venituri.

CREȘTEREA IEPURILOR DE CASĂ ÎN NOILE CONDIȚII STIMULATORII DE CONTRACTARE

(Urmare din pag. 1)

țuri de stat de desfacere cu amănuntul, astfel:

— 2 kg. de furaje concentrate (orz, ovăz, porumb) pentru 1 kg de iepure viu contractat.

Hotărîrea prevede că la încheierea contractului se va putea acorda producătorilor, pînă la 50 la sută din cantitatea de furaje stabilite.

— 12 kg fin, la prețul de vînzare cu amănuntul, pentru fiecare iepure matcă stabilit ca bază de producție prin contract.

Pentru a încuraja și pe acei crescători de iepuri care valorifică iepuri prin achiziții directe și acestora li se acordă pentru fiecare kg de iepure predat, cîte 1 kg de furaje concentrate, la preț de vînzare cu amănuntul.

Acest ajutor substanțial dat de stat crescătorilor de iepuri face ca aceștia să poată organiza crescătoria indiferent de rezultatele recoltei din anul respectiv, furajele concentrate fiind asigurate și în anii cu calamități naturale în ce privește recolta.

În cele ce urmează vom demonstra prin calculul matematic rentabilitatea ce se poate realiza de pe urma creșterii iepurilor de casă.

Vom lua spre exemplu o crescătorie mică de 5 iepuroaice fătătoare, plus 1 mascul. Acest efectiv cu produșii realizați într-un an poate fi îngrijit de orice producător, fără eforturi deosebite — peste orele de lucru consacrate ocupației de bază.

Luînd în calcul că femelele vor făta de 4 ori pe an (iepurii proveniți din a 4-a fătare nevalorificîndu-se în acest an), necesarul de furaje va fi următorul *):

Pentru 5 femele + 1 mascul:

- 174 kg. concentrate,
- 162 kg. fin,
- 208 kg. suculente,
- 1812 kg. furaje verzi

Pentru produșii realizați de la 5 femele + 1 mascul

- 502 kg. concentrate,
- 283 kg. fin,
- 585 kg. suculente,
- 375 kg. furaje verzi.

De la cele 5 iepuroaice fătătoare se pot livra într-un an calendaristic $18 \times 5 = 90$ produși a 3 kg./buc = 270 kg. iepuri vii.

După livrarea integrală a cantității de 270 kg. iepuri, producătorul primește ca stimulent $270 \times 2 = 540$ kg. furaje concentrate la preț de stat. Necesarul de furaje concentrate într-un an calendaristic pentru matcă plus tineret fiind de 676 kg. ($174 + 502$) kg rezultă că prin stimulentele acordate, 80 la sută din necesar se realizează pe această cale.

Avînd în vedere faptul că se acordă și fin la preț de stat, iar restul furajelor se asigură din gospodăria personală a producătorului, sau pe plan local, rezultă că pe cap de iepuroaică fătătoare se poate obține un venit net anual de 250—350 lei.

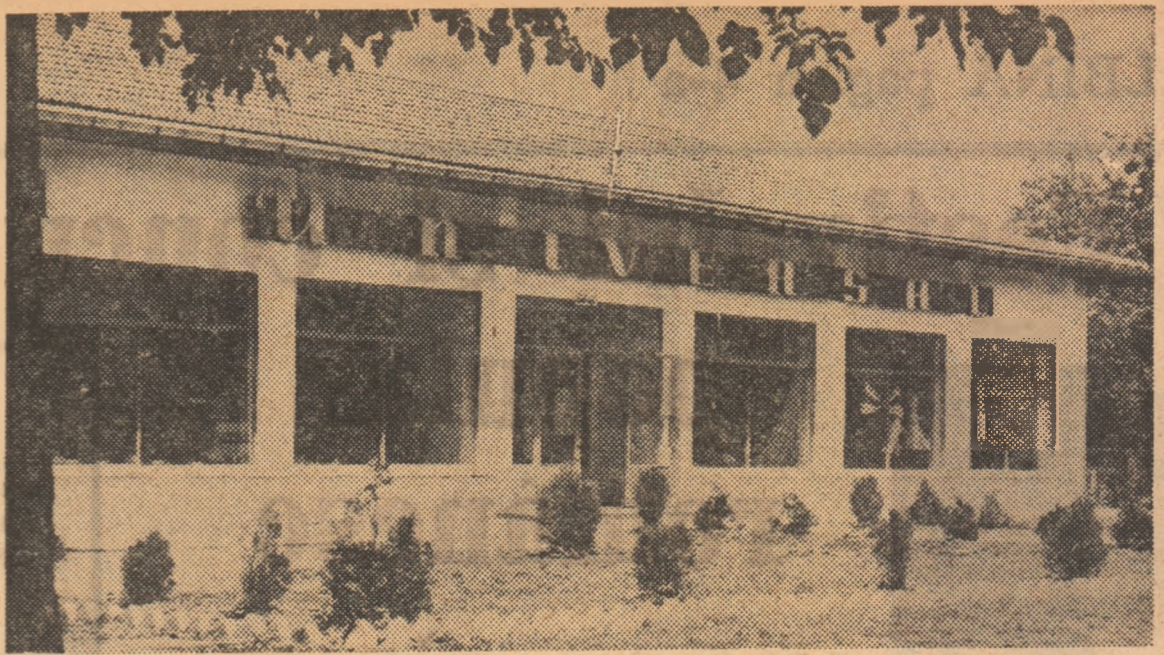
Prin acest ajutor substanțial acordat de stat crescătorilor de iepuri de casă, sîntem încredințați că se va înregistra un progres vădit în dezvoltarea creșterii iepurilor de casă.

*): Rațiile furajere au fost calculate după norme C.S.A. apărute și în broșura editată de Centrocoper „Creșteți cît mai mulți iepuri de casă pentru carne”.

"ALBIŢA"

ÎN ILFOV

DIN CUPRINSUL JUDEȚULUI

● Județul Ilfov are un municipiu și 3 orașe cu 4 localități componente, 125 de comune din care 4 sînt suburbane și 418 sate din care unul (Buciumeni) aparține orașului Buftea.

● În primele patru luni ale anului, întreprinderile din cuprinsul județului au îndeplinit planul producției globale în proporție de 102 la sută, al producției marfă vindută și încasată cu 103 la sută și s-a realizat o producție suplimentară în valoare de 22,4 milioane lei.

● Datorită acțiunii de organizare științifică a producției și a muncii, întreprinderea de industrie locală Giurgiu a reușit să realizeze în primele patru luni ale anului o producție suplimentară globală de 2 328 000 lei și producția marfă 1 700 000 lei, ceea ce înseamnă un plus de un milion față de aceeași perioadă de timp din 1968.

● La Fabrica de ambalaje metalice Buftea s-au înregistrat, în primele 4 luni ale anului, beneficii de peste 6 milioane și economii în jur de 5 milioane.

● Pînă la finele anului vor fi date în folosință: complexul comercial Buftea, magazinul universal cu bufet Glina, magazinul și cofetăria Hotarele, complexul turistic Rîioasa.

● În fișele bibliotecii din Fundulea sînt înscrise aproape 700 de cititori care au împrumutat peste 3 000 volume.

● La spitalul din Giurgiu s-a terminat recent construcția destinată serviciului de anestezie și reanimare.

● Întreprinderea județeană de sere care reunește 34 de cooperative agricole, se întinde pe o suprafață de 46 hectare.

● La Chirnogi își deschide porțile un elegant complex comercial.

● 75 de artiști amatori au participat cu 170 de lucrări la expoziția județeană de artă plastică deschisă la Giurgiu.

● În comuna Vedea, prin munca voluntară a cetățenilor s-a amenajat un parc iar de-a lungul șoselei naționale s-au aranjat spații verzi, plantindu-se în ultimul timp peste 700 pomi fructiferi și ornamentali.

● La I.C.C.P.T. — Fundulea s-au creat noi linii de ameliorare a grîului care vor permite extinderea în cultură a unor soiuri autohtone, create în condițiile pedoclimatice ale țării noastre și adaptate acestora. Este vorba de primele soiuri intensive de grîu ce vor fi create la noi.

LA CIOLPANI

Așezat în inima Cîmpiei Române, Ilfovul ocupă locul întâi pe țară în ce privește suprafața arabilă și locul doi la producția de grîu, de porumb și la numărul de bovine.

Cartea de vizită a județului e atotgrăitoare. Specialiști, mecanizatori, muncitori agricoli din 21 I.A.S.-uri, 20 întreprinderi de mecanizare, țărani din cele 231 cooperative agricole fac ca acest străvechi pămînt ilfovean să-și sporească rodnicia. Există în județ zeci și zeci de cooperative agricole vestite cum ar fi Satu Mare, Ion Roată, Domnești, Gurbănești și altele.

Ne-am oprit însă la Ciolpani. Nu pentru că ar ocupa un loc de frunte. Am ales Ciolpanii pentru că aflîndu-se undeva pe la mijlocul clasamentului, „deocamdată” spun localnicii, și vor fi știind ei ceva, dorința de a lupta pentru un loc mai bun e mai mare. Am auzit aici de Gheorghe G. Grigore, de Florea Stanciu care se îndeletnicesc cu minuirea aspersoarelor admirînd curcubeiele ce le formează apa în bătaia soarelui. Se aduce ploaia pe o sută de hectare. Dar citînd proiectul Direcției Comitetului Central al P.C.R., președintele Silviu Popa recunoaște că prin așezarea comunei s-ar putea iriga cu mici excepții peste o mie de hectare. Ialomîța, Snagovul, balta Țigănești sînt la doi pași. Ni s-a povestit despre hărnicia femeilor

Maria I. Ion, Veta S. Tudor, Maria E. Radu, Steliana Ispas. Să ne ierte că nu le putem aminti pe toate cele vreo 300 cite erau în acea zi la muncă.

Noile realități au determinat, firesc, o nouă conștiință, o nouă mentalitate. La Ciolpani, unde în trecut oamenii se stringeau seara, obosiți în jurul unor mîsădule rotunde, nu mai mari decît fundul unei străchini, mincînd pe apucate, se duc acum la brutărie și-și iau pîinea, la magazinul universal sau la „autoservire” și își cumpără ce au nevoie ca la oraș. La Ciolpani, unde la aproape 5 000 de suflete existau doar șase dascăli, există astăzi 4 școli generale și 34 cadre didactice. La Ciolpani, în curțile umbroase, pe casele în majoritate noi, se află circa 800 antene de televizor.

Am asistat la o discuție despre producții și venituri. Peste un milion și jumătate din legumicultură. S-a discutat despre roșiile din solar, despre valorificarea lor și despre faptul că încă nu sînt folosite toate resursele pămîntului. Și, aceiași oameni, arși de soare și de vînt, au comentat cu o uimitoare pricepere spectacolele săptămînii, au făcut pronosticuri asupra întrecerilor sportive, și-au exprimat păreri.

Sînt aceeași oameni, și... totuși alții.

CL. MUNTEANU

Tinerețea Olteniței

Cu un sfert de veac în urmă această localitate era aproape necunoscută. Un tirgusor așezat pe malul Dunării, un tirgusor, ca multe altele în care nu se întîmpla mai nimic, în care industria era reprezentată de câteva ateliere pentru reparat bărci pescărești.

O privire asupra Olteniței din zilele noastre, o vizită la Șantierul Naval, al doilea de acest fel din țară, sau la Filatura pentru fire din fibre sintetice și bumbac ne dezvăluie marile prefaceri ce au avut loc și în această parte a țării. Motonave, vase fluviale de pasageri, remor-

chere, pescadoare, drage fluviale și maritime, șlepurî, iată cîteva din produsele Olteniței în ultimii ani. Aici la Oltenița s-au născut „Volnicul” și „Viteazul”, puternice spargătoare de gheață. Aici s-au construit vasele fluviale de pasageri „Carpați” și „Oltenița”, perlele Dunării. Și tot constructorilor de aici li s-a încredințat construirea de motonave de 5 000 de tone.

Vechiul și aproape anonimul tirgusor de altădată își trimite acum solii pe fluviile, mările și oceanele lumii. Aceasta este Oltenița astăzi — tinără, viguroasă, în plină dezvoltare.

DUPĂ FAPTĂ ȘI RĂSPLATĂ

Un „lup” al șoselelor

Betia provocată de alcool, betia vitezei, depășirile neregulate sau fuga de la locul accidentului sînt incriminate în legea circulației la rubrica celor mai grave abateri. În dimensiunile unui astfel de portret se încadrează și Marin Coman, șofer la C.A.P. Clinceni. Conform năravului, după ce a „cinstit” cîteva spirîuri a pornit din Capitală la o nuntă în Clinceni. Și-a încărcat mașina cu invitați și la drum. Dominat de instincte și de bău-

turi a apăsat nebunește pe accelerator și... l-a accidentat mortal pe Constantin Tănase. În loc să transporte victima la spital ori să rămînă la locul faptei, a vrut să se sustragă răspunderii și a luat-o la sănătoasa prin grădina C.A.P.-ului Domnești. Dar martorii prezenți, după ce l-au hăituit o bună bucată de vreme, au reușit să-l prindă și să-l dea pe mina milițianului. În cazul infractorului care a fost condamnat la 5 ani închisoare corecțională, fuga s-a dovedit de data aceasta și rușinoasă și... nesănătoasă!

Pensie alimentară pe vin

Niță Zamfir, cooperador din comuna Hotarele, a fost judecat și condamnat la 7 luni închisoare corecțională pentru neplata pensiei alimentare. Timp de cinci ani nu a trimis nici un ban pentru întreținerea copilului său iar anul trecut și-a achitat obligațiile numai pe patru luni. Scuza pe care a invocat-o, cum că n-ar avea posibilități materiale, a fost infirmată de martori care au arătat că Zamfir găsește adesea „posibilități” să se îmbete. Acum va fi nevoit să bea numai apă!

Fără etichetă

Tehnicianul veterinar Petre Dobre din comuna Putineiu s-a gîndit să-și sporească venitul, înșelîndu-și conștiința. Scoțînd de pe cutiile cu polivitamine eticheta cu denumirea și prețul a început să le vîndă drept un produs special care previne moartea păsărilor. „Găinăria” a fost însă descoperită și etichetată ca infracțiune.

De unde se vede că polivitaminele folosite în mod nerational nu sînt prea tonice.

O călătorie mai lungă

Încercînd să călătorească fără bilef cu autobuzul pe traseul Oltenița-Ulmeni, Iordan Bornescu a fost descoperit de un controlor și invitat să intre în legalitate, achitînd costul călătoriei. Iordan și-a susținut refuzul cu injurii la adresa controlorului și a călătorilor. Scoțînd că are nevoie și de argumente mai... tari, a folosit pumnii. Autobuzul a făcut o stație specială în dreptul postului de miliție.

Fulgănuș Iordan Bornescu a fost trimis într-o călătorie pe timp de un an, însă de astă dată cu bilet în regulă.

A. CROITORU

D. MINCULESCU

FOCUL ARTEI ÎN PISC

Satului îi zice Pisc, vrînd parcă să consfințească și prin denumire că se situează undeva sus, la înălțime pe scara valorilor artei noastre populare. Oamenii acestor locuri au deprins din străbuni meșteșugul modelării lutului. Cuptorul și roata au intrat în inventarul unei treimi din numărul gospodăriilor satului.

Pe lângă mulțimea meșteșugarilor ce se duc la piață pentru a-și desface produsul mîinilor îndemnatice, există la Pisc și doi talentați artiști care au trecut pragul spre măiestrie, înscriindu-se printre colaboratorii permanenți ai Fondului plastic.

Despre Marin Niculae s-a mai scris în paginile revistei noastre al cărei abonat este de multă vreme. Numele său a fost înscris în dreptul premiului al doilea la faza republicană a celei de a IV-a expoziții bienale de artă plastică iar lucrările sale participă în aceste zile la o expoziție de cera-

mică populară din sudul României. După cum ne-a spus chiar el, înainte se intimidă cînd i se lua un interviu, acum s-a obișnuit. Figurinele sale născute din sufletul lui, din vîlvă-

taia cuptorului și a gîndirii, stîrnesc deopotrivă uimire și admirație. Migala cu care sînt realizate este rodul unor îndelungi și răbdătoare căutări. Doi ani au trebuit ca să defini-

veze prototipul acelei figurine ce înfățișează un călăreț. Era nevoie de un echilibru. O cumplită dorință de a face meru altceva, mereu mai bine, caracterizează munca, arta lui Marin Niculae. La o mai atentă privire figurinele, fie că sînt cerbi, berbeci sau pești, exprimă o simetrie care te obligă să respecti talentul celui care le-a dat viață. Pentru că viață le-a dat transformîndu-le în fluieri și oferindu-ne astfel posibilitatea să ascultăm glasul lutului.

Celălalt colaborator al Fondului plastic, Gheorghe M. Petre, își dovedește măiestria transformînd lutul în farfurii, străchini și oale pe care pune pecetea unei ornamentații ce ține de tradiția țînutului.

Dacă după ce am admirat lucrările acestor talentați făcători de „minuni” ni s-ar cere să dăm un nume satului în care locuiesc, i-am zice Pisc.

Festivalul și concursul cîntecului

popular românesc

„MARIA TĂNASE“

Aproape 80 de artiști amatori — reprezentând toate județele țării noastre — s-au întîlnit zilele trecute în Oltenia, susținînd o înălțătoare întrecere pe scena Teatrului Național din Craiova. Această încîntătoare competiție s-a desfășurat în cadrul „Festivalului cîntecului popular Maria Tănase”. Nici nu se putea numi mai fericit un asemenea festival! Se cîntește astfel numele genialei artiste Maria Tănase, fiica lui Ion Tănase din Mierca Birnici de lângă apa Amaradiel, numele aceleia care a făcut să strălucească arta populară românească în întreaga lume.

Am participat la acest mare eveniment cultural și am avut bucuria să constat înalta apreciere pe care i-au dat-o artiștii și specialiștii veniți din toate județele țării și mai ales populația municipiului Craiova și a întregului județ Dolj. Mii de cetățeni din Craiova și din satele învecinate au luat, pur și simplu, cu asalt sala Teatrului Național și pe aceea a Teatrului de vară. Ca să poată îndeplini dorința unui număr oit mai mare de cetățeni, Comitetul de cultură și artă al județului Dolj a fost nevoit să repete spectacolele atât în oraș cît și în județ.

A fost pe deplin meritat succesul acestui magnific festival, care a întrecut, prin proporții și prin valoare artistică, o competiție fiindcă am văzut multe spectacole, dar ceea ce m-a impresionat în mod deosebit la „Festivalul Maria Tănase” a fost prezența masivă a autenticului și ineditului.

Se întîmpla, pînă nu de mult, să ascultăm o seamă de cîntece execu-

tate de către artiști populari talentați, dar adesea transfigurate după modelul celor de la radio și televiziune și al artiștilor profesioniști.

Festivalul de la Craiova ne-a dat satisfacția de a-l asculta cîntînd din cavă pe Tudor Trăistaru din Teleorman, care se dovedește un mare artist. Nu mai puțin au plăcut cîntecul haiducească al Sofiei Drăghici de la Gorj și cîntecele elevei Mariana Bălănescu reprezentantă a Doljului. A impresionat în mod deosebit originalitatea interpretării tinerei Elena Marin din Afumați-Ilfov, care prin cîntecul Argeșului vestește o înestrată artistă a vîersului popular. Mărturisesc că ascultînd-o pe Ana Munteanu din Timiș — participantă pentru prima oară la un concurs — am simțit că mă aflu pe meleagurile bănățene, atât de original și inedit a fost cîntecul ei.

Cu prilejul festivalului au avut loc și alte manifestări culturale-artistice. La centrul de cercetări al Academiei R.S.R. s-a ținut un simpozion cu tematică folclorică, iar la Casa creației populare din județul Dolj s-a deschis o interesantă expoziție de obiecte de artă populară. O paradă a portului popular oltenesc s-a desfășurat pe străzile municipiului Craiova, fiind viu admirată de populație.

Scopul primei ediții a Festivalului Maria Tănase a fost atins și inițiatorii lui merită laude. Sperăm că vor ști să folosească experiența acumulată și la cea de a doua ediție, vor face și alți pași înainte.

ȘERBAN NEDELCU

„Maria este din toate satele!”

„Ea știe să calce cuvîntul și silaba, să arunce zbenghiul accentului unui vers în punctul unde cade și pasul ideii, să dea fără greș — întotdeauna — ghirlande în relief a unui cîntec de opincă”.

T. ARGHEZI

IMPRESII DE LA FESTIVAL

știați ce să alegeți, majoritatea cîntăreților preferîndu-se la un frumos nivel artistic”.

★

Renumita cîntăreașă Maria Lătărețu, al cărei glas este cunoscut nu numai în țară ci și peste hotare, ne-a declarat: „Mi-a plăcut foarte mult cum a fost organizat acest festival. El este o mare izbîndă a cîntecului nostru popular și în același timp constituie un elogiu adus Mariei Tănase care și-a dăruit întreaga viață misiunii de a înnobilă vîersul românesc. Mă-a plăcut, de asemenea, că organizatorii acestui concurs au închinat Mariei Tănase și o expoziție și că pe emblema festivalului se află chipul mării artiste. Am fi dorit însă, să existe și un film Maria Tănase pentru că în felul acesta să ia parte la festivalul ei”.

„Festivalul Maria Tănase — a spus la rîndul lui profesorul Eugen Bulugea, inspector la Comitetul pentru cultură și artă al județului Sălaj — prezintă o culme a festivalurilor „mari” și „mici” ce s-au organizat în ultima perioadă pe întregul cuprins al țării. „Privighetoarea Olteniei” este un simbol pentru toți cîntăreții țării și de aceea, sălăje-

nii — Ileana Domuța și Dumitru Nuț au venit aci să aducă un prinos, unduind cîntece folclorice din Sălaj”.

★

În încheiere redăm extrase din declarația lui Marcel Celler, colaborator al radio-difuziunii elvețiene și al posturilor de radio-difuziune franceze O.R.T.F.

„Folclorul românesc este unic în lume, prin bogăția și diversitatea sa. Festivalul din Craiova a fost organizat în mod magistral. El tinde să stimuleze artiștii amatori din întreaga republică. Admir folclorul românesc, de a cărui difuzare mă ocup de 7 ani. Ciclurile de emisiuni „De la Marea Neagră la Marea Baltică” și „În țara naiului” — realizate de mine la radio-difuziunea elvețiană și radio-difuziunea franceză O.R.T.F. s-au bucurat de mare succes. Și, dacă înainte veneam în România din doi în doi ani să realizez emisiuni de folclor românesc, acum viu de 2—3 ori pe an”.

Festivalul Maria Tănase de la Craiova este o piatră fundamentală. Maria Tănase era una dintre marile voci ale poporului. Ea a fost Mahalia Jackson a Europei.

EM. ZERONIAN

ION SIMION

FILOFTEIA LĂCĂTUȘU

SOFIA DRĂGHICI

GH. BALUȚA

Laureații

Ana Munteanu — Timiș și Tudor Trăistaru — Teleorman (premiul I). Gheorghe Roșoga — Mehedinți, (premiul special al Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă), Mariana Bălănescu — Dolj (premiul special al Uniunii Compozitorilor), Ion Simion — Argeș și Lăcătușu F. — Vilcea (premiul II), Sofia Drăghici — Gorj și Gheorghe Băluță — Tulcea (premiul III), Vasilica Pop — Maramureș (premiul special al revistei „Ramuri” — Craiova), Elena Marin — Ilfov (premiul Casei de creație populară Dolj) Gheorghe Slevoacă — Suceava (premiul Comitetului pentru cultură și artă al municipiului Craiova), Ileana Domuța — Sălaj (premiul Consiliului Județean al sindicatelor Dolj), Octavia Igna — Hunedoara (premiul Comitetului județean al U.T.C. — Dolj) Dumitru Stanclu — Prahova (premiul întreprinderii poligrafice Oltenia) Gheorghe Mureșan — Mureș (premiul muzicului Oltenia) și Mariana Iancu — Hunedoara (premiul publicului spectator).

O SĂRBĂTOARE A FOLCLORULUI ROMÂNESC

Revelația acestui concurs constă în faptul că cei aproape 80 de concurenți veniți la Craiova din toate județele țării și-au ales în mare majoritate repertoriul inedite, specifice. Se dovedește astfel că pot fi înlăturate greșelile ce puteau fi fatale și care ar fi putut duce, prin topirea diferitelor dialecte regionale, la standardizarea și sărăcirea cîntecului popular. Căci fascinați de mirajul televiziunii sau al emisiunilor radio difuzate, unii ascultători s-au străduțit în cea mai mare măsură să imite cîntăreții prezentați să preia cîntecele auzite și răspîndite pe calea undelor. Culegătorii de folclor, specialiștii, constatau cu regret cum muzica populară transmisă de la București își făcea loc cu o repeziciune uimitoare, ajungea în satele cele mai îndepărtate, înlocuind folclorul autentic, caracteristic regiunilor respective. Acest proces părea de neîmpiedicat, impunîndu-se din ce în ce mai mult, în ciuda nenumăratelor discuții și articole apărute în presă, care semnalau pericolul de uniformizare a folclorului. Unii sceptici susțineau chiar că acest fenomen de destrămarea a folclorului este o consecință logică, de înlăturat, corespunzînd procesului general de transformare revoluționară a societății românești.*

Festivalul Maria Tănase, de la Craiova, spre surprinderea multora, dovedește că răul va fi înlăturat, dacă se va urma o linie chibzuită și se va duce o susținută politică culturală.

Regulamentul acestui concurs a cerut, în mod expres, concurenților, să se prezinte cu un repertoriu cît mai inedit, caracteristic diferitelor dialecte și subdialecte regionale. Acest deziderat a fost respectat în cea mai mare măsură de către artiștii amatori prezenți la concurs. Specialiștii au avut de constatat o îmbogățire a repertoriului de muzică populară cunoscut și răspîndit în ultima vreme. Festivalul și concursul Maria Tănase de la Craiova a scos la lumină un mare număr de cîntăreți vocali și instrumentiști, adevărați artiști ai poporului (pînă mai ieri necunoscuți), care au adus, din toate unghiurile țării, piese de valoare antologică. Ca membru în juriu, fericit din toată inima pe inițiatorii acestui festival care a constituit, de fapt, o mare sărbătoare a cîntecului popular românesc.

HARRY BRAUNER

ANA MUNTEANU

TUDOR TRĂISTARU

Mergînd pe linia unor preocupări mai vechi, Dumitru Corbea reconstituie în romanul său recent încheiat „A tunat cerul” evenimentele și eroii principali ai răscoalei iobagilor din Transilvania, de sub conducerea lui Horia, Cloșca și Crișan.

Acțiunea fragmentului pe care-l publicăm se desfășoară la puțin timp după una din călătoriile lui Horia la Viena.

Horia a pornit spre Vidra. Cînd a ajuns la Bistra a văzut că satul era în mare fierbere. Răsculații îl arestaseră pe primar, pe consilierul Marcu Ursu cel bătrîn, tatăl gornicului, pe preotul George Balca din Lupșa și pe alți consilieri. Arestații erau închiși într-o șură careia un răsculat se pregătea să-i dea foc.

Horia a oprit aprinderea șurii, i-a eliberat pe cei arestați și a spus :

— Iobagii au trebuință de oameni cumiți și cu știință de carte, ca părintele Balca și Marcu Ursu cel bătrîn.

— Dar uneltesc pentru prinderea ta, Horia, a strigat un bătrîn.

Gornicul Marcu Ursu îl aștepta la ieșirea din sat, în casa fratelui său. Îl aștepta lipit de fereastră, cu pușca încărcată, gata să tragă.

Gornicul pîndea la geam și își zicea în gînd : „A venit ziua socotelilor, Horia. Gata cu viața ta. Nu te prind viu, dar te predau mort. Preotul George Balca din Lupșa voia să să te prindă viu. Tata i-a spus că viu e mai greu să îl prind... Primarul din Bistra ar fi vrut să te prindă tot viu și să te predea în mîinile nepotului guvernatorului, la Abrud ori la Zlatna. Ei nu au reușit să te prindă”.

Gornicul a cerut fratelui său să-i mai toarne mîed în pahar. Fratele i-a spus :

— Nu mai bea, prea mult ai băut și nu-i bine.

— Toarnă ! a strigat gornicul.

Toți ai casei erau afară și așteptau trecerea lui Horia. Cei de-afară au strigat :

— Trece Horia !

— E călare și poartă manta albă ca un împărat !

Fratele cel mare, dîndu-și seama de ce a pus la cale fratele cel mic, a pîndit momentul potrivit și a turnat un pahar de mîed pe hașca puștii, zicînd :

— Nenorocitul ! Vrei să ne pierzi pe toți ?

— Ar trebui să te pușc pe tine în locul lui Horia, a zis gornicul. Horia este un călcător de lege.

— El i-a salvat pe tata de la moarte, a răspuns fratele cel mare. Dacă nu venea el, tata și ceilalți ardeau de vii. El i-a salvat pe cel care au complotat împotriva lui, iar tu ai vrut să-l ucizi din dosul ferestrei, din umbră, ca un ticălos ce ești.

— Taci !

— Ți-ai pierdut și tu capul, frate. Și tata și-a pierdut capul... Vrei aurul care s-a pus pe capul lui Horia.

Cearța dintre frați a luat sfîrșit. În casă au intrat nevasta fratelui cel mare și o vecină.

— Frumos arăta crăișorul nost, a zis vecina.

— Cu pușcă și încins cu sabia, pe cal șarg, cu șa roșie, arăta ca un împărat, a vorbit și nevasta fratelui cel mare.

Nevasta lui Marcu Ursu cel bătrîn a intrat ultima în casă. A zis și ea :

— S-or dus. Bine c-a venit Horia și i-a salvat pe al meu de la moarte. Dacă nu venea Horia, ardeam și noi în casă de vii, măi feciorilor, noră și dragă vecină. Dumnezeu l-o trimis la Bistra. Am să mă rog pentru sănătatea lui.

Bătrîna și-a făcut cruce și a zis :

— Apără-l, Doamne, de rele pe Horia nost.

— Nu te mai rușă, mamă, pentru un păcătos, a zis fiul cel mic.

— Tu ești un păcătos, nu Horia. Tu și taică-tu, sînteți niște păcătoși. Toată ziua ca duhniți a holircă. Beți ultima para, că bine mai semănați amîndoi. S-o înhăitat cu primarul și cu popa cel chior de un ochi, cu Balca, beau împreună pînă ce nu mai știu pe ce lume sînt. Mai bine nu-l alegeau consilier comunal, că mai bine era. De cînd este consilier, bea și nu se mai trezește.

Gornicul Marcu Ursu cel tînăr și-a luat pușca și a zis :

— Vă las, eu am treabă...

Afară l-a întîmpinat Marcu Ursu cel bătrîn, care i-a spus fiului său cel mic :

— După tine veneam...

— Am vrut să-l pușc pe Horia, tată, dar fiul tău cel mare mi-a turnat mîed pe hașca puștii și pușca n-a luat foc.

— Mai bine că nu a luat foc... Eram pierduți cu toții. Du-te la Vidra, peste munți, pe poteci, trebuie s-ajungi acolo înaintea lui Horia și spune-i primarului Vasile Goia să fugă, să ia banii și să-l ascundeți împreună. Sînt banii strînși de la iobagi ca cheltuieli de cancelarie...

Gornicul Marcu a ajuns la Vidra, a intrat în primărie și i-a strigat primarului Vasile Goia :

— Vine Horia însoțit de o gardă înarmată pînă în dinți ! Fugi !

— Ce fac cu banii strînși pentru cheltuieli de cancelarie ?

— Mulți bani ai ?

— Șapte mii de florinți, gornice.

— O avere, primarule.

— N-o pot lăsa lui Horia, iobagilor răsculați.

— Tata ți-o trimis vorbă să luăm banii și să-i îngropăm în munți pînă ce trece răgulița asta.

Gornicul și primarul au început a îngrămădi într-o desagă banii din casa de fier a primăriei.

Primarul Vasile Goia și gornicul Marcu Ursu cel tînăr au fost prinși de David Avram și de alți patru țărani din Vidra.

Judecata s-a făcut în fața lui Horia. David Avram i-a spus lui Horia :

— Fugeau cu banii strînși de la iobagi pentru cancelarie...

— Goia a vrut să mă piarză în cîteva rînduri, a zis Horia descălecînd. M-a urmărit și m-a spionat din 1779, de cînd am făcut primul drum la Viena.

Locuitorii din Vidra au început a striga :

— Vasile Goia a fost fără milă și priință iobagilor !

— Mi-a luat capra pentru dare !

— Eu am fost scos afară din casă !

— El a confiscat averea părinților mei !

David Avram a ridicat desaga cu bani, a arătat-o lumii și a zis :

— L-am prins cînd fugea cu banii ioba-

— Eu sînt feciorul lui Marcu Ursu, sînt fratele cel mare al gornicului. Gornicul a vrut să te ucidă, baci Horia, dar nu i-a luat pușca foc.

— De ce n-a luat foc ? a întrebat Horia.

— I-am turnat mîed pe hașca puștii și pușca lui n-a luat foc. A tras cînd treceai pe lângă casa mea, la ieșirea din Bistra.

David Avram l-a întrebat pe gornic :

— Este adevărat ce spune fratele tău ?

— Mînt ! a strigat gornicul. Nu-i adevărat ! Fiul cel mare al lui Marcu Ursu cel bătrîn și-a făcut cruce și a zis :

— Jur pe sfînta cruce că spun adevărul ! David Avram l-a întrebat pe gornic :

— Nu-i adevărat nici c-ai venit să-l înștiințezi pe primarul din Vidra ?

— Nu l-a strigat gornicul.

— Atunci de ce fugeai alături de primar ?

— Mă duceam în pădure...

David Avram a luat pușca gornicului, a privit-o, a cercetat-o și a zis :

— Pușca e plină de mîed. Gornice, te-ai prins în plasă. Minciuna nu-i tot una cu adevărul...

David Avram l-a întrebat și pe primar :

— Este adevărat că gornicul a venit să-ți spună să fugi că vine Horia ?

— Adevărat, a răspuns primarul l-a trimis la mine Marcu Ursu cel bătrîn. Marcu Ursu cel bătrîn, popa Balca cel chior de un ochi, gornicul Marcu Ursu și cu mine am pus la cale mai de mult prinderea căpitanilor, prinderea lui Horia, Cloșca și Crișan. Voiam să-l prindem și să-i predăm judecătorului David, la Zlatna, ori domnului vice-colonel Schultz, la Abrud.

Primarul a căzut în genunchi. A început a se ruga de Horia :

— Iartă-mă, știu că ești un om bun și milos. Ești român, ești creștin...

— Eu nu am putere să iert ceea ce poporul

HORIA ȘI-A DESCINS SABIA

de

DUMITRU CORBEA

gilor. Gornicul Marcu Ursu a venit de la Bistra și l-a înștiințat că vine Horia.

O femeie a strigat :

— Gornicul Marcu Ursu nu-i vinovat ! Dați-i drumul !

Din mulțime s-a auzit alt glas :

— Numai primarul Vasile Goia este vinovat !

Furia mulțimii împotriva primarului nu mai cunoștea margini. S-au auzit glasuri din toate părțile :

— Moarte lui Vasile Goia !

— Să fie dus la Piscul Piatra și aruncat în prăpastie !

— Pe Piscul Piatra !

— La Stîncă Struțului !

Horia l-a privit pe Marcu Ursu cel tînăr și a zis :

— Gornicul este feciorul cel mai mic al lui Marcu Ursu cel bătrîn din Bistra. Marcu Ursu cel bătrîn ține cu iobagii. A tras din greu și el la jugul iobăgiei. Cred că și feciorul lui nu s-a dat cu dușmanii iobagilor... Îl cunosc, venea uneori pe la mine...

Fratele cel mare al gornicului, făcîndu-și loc printre mulțime, a strigat :

— E vinovat ! Am alergat de la Bistra pînă aici. Am venit într-o fugă.

— Dumneata cine ești ? a întrebat Horia.

Desen de Nică Petre

a osîndit și osîndește. Ai furat banii satului, ai asuprit lumea, ai vrut să mă pierzi pe mine și pe tovarășii mei...

— Și Marcu Ursu cel bătrîn, și popa Balca, și primarul din Bistra au vrut pierzania ta și tu i-ai iertat, Horia, a zis Vasile Goia.

— Fiecare plătește după laptele sale, a hotărît Horia. Iobagii nu-i vor lăsa nepedeptiți pentru trădarea lor.

Horia a încălecat și i-a spus lui David Avram :

— Mulțam frumos, David. Ești un om vrednic și curajos.

Din mulțime s-au auzit glasuri :

— E bun de căpitan !

— E bun de primar în locul lui Goia !

— Este om cinstit și drept !

Horia și-a descins sabia de la brîu și i-a dat-o lui David Avram, zicînd :

— Poporul te-a ales căpitan, iar eu te confirm în acest grad și îți dau sabia mea. Rămîi în Vidra și îndeplinește dreptatea iobagilor.

David s-a descoperit, s-a închinat și a zis :

— Jur în fața ta, Horia, și în fața satului Vidra că voi sluji pe iobagi și voi fi necruțător cu trădătorii și nobilimea feudală. În numele Tatălui, al Fiului și Maicii Prea Curate, amin.

● ● FORȚĂ DE 10 MILIARDE DE ORI SUPERIOARĂ LUMINII SOARELUI ● „FULGERUL ROȘU” — BISTURIU ● DE LA TRATAMENTUL CARIILOR DENTARE LA LUPTA ÎMPOTRIVA CANCERULUI

LASERUL ÎN MEDICINĂ

Omul față în față cu laserul

Dintre invențiile apărute în ultimele două decenii, se pare că laserul a depășit, la ora aceasta, chiar și tranzistorul prin viteza cu care a pătruns în uzul curent. În câțiva ani, de la prototip s-a ajuns la zeci de tipuri cu cele mai diverse aplicații.

În esență, laserul constă dintr-un fascicol subțire de lumină roșie, a cărei forță este de zece miliarde de ori superioară luminii soarelui. Mai precis, acest „fulger roșu” concentrează pe o suprafață mică o energie care însumează miliarde de wați.

Există în prezent numeroase modele de aparate laser. Institutul de fizică atomică din București a realizat lasere cu gaze la mai puțin de un an după cel realizat în 1961 în S.U.A. Lumina roșie produsă de laser a fost experimentată în tehnică, comunicații și numeroase alte domenii, medicina beneficiind și ea de calitățile ei. Fulgerul roșu care ținește din laser s-a dovedit astfel un „bisturiu” foarte precis care poate face operațiile cele mai fine chiar și în interiorul unor celule sau... microbi. Se poate astfel extrage nucleul din celule sau opera alte formații microscopice (mitochondrii, cromozomi etc.). În acest fel se vor putea corecta în viitor diverse defecte ale celulelor care participă la fecundație sau la alte procese vitale importante, rectificându-se „erorile” naturii.

OPERAȚII FĂRĂ... SINGERARE

Posibilitatea unor intervenții foarte delicate cu ajutorul laserului a fost folosită în chirurgia vaselor sanguine. Unde bisturiul clasic nu poate pătrunde — ca în vasele sanguine ale creierului — laserul face minuni cosind sau coagulând arterele rupte.

În chirurgia oculară, laserul este folosit în diferite boli ale fundului de ochi. Se pot astfel opera tumori vasculare ale retinei iar dezlipirile de retină se pot coase printr-o sudură atât de rapidă încât ochiul nu are nimic de suferit. Un laser de acest fel este în funcțiune și la clinica oftalmologică a spitalului „Colțea” din București. Mai de curând, au apărut și lasere portative care permit repararea unor defecte ale ochiului, printr-un tratament la domiciliu.

Unele tumori canceroase ale pielii și unele tumori superficiale pot fi îndepărtate rapid de pe țesuturile sănătoase fără durere, fără sîngerare cu ajutorul razelor laser. Experiențele au

arătat, de asemenea, că celulele canceroase iradiate cu laser își încetinesc creșterea. Tumori provenite de la oameni și grefate pe animale (hamsteri) au dat înapoi în 6—8 săptămâni după iradiere cu laser. A fost suficient un singur „fulger” de laser îndreptat asupra unui punct limitat al tumorii pentru ca întreaga formațiune canceroasă să regreseze. În prezent se fac cercetări care urmăresc stabilirea efectului razelor laser asupra tumorilor situate mai în profunzime și a dozajelor necesare.

„RAZA VIEȚII”

O serie de progrese s-au obținut și în tratamentele dentare. Fulgerul laserului poate pătrunde prin smalțul dentar bolnav, distrugând regiunea bolnavă, fără durere. Cariile dentare — boală de care suferă în prezent 70—80 la sută din oameni — vor putea fi astfel tratate în curând, comod și fără intermediul zgomotoasei bormașini.

Dar laserul își găsește întrebuințări în medicină și ca un instrument prețios de cercetare și diagnostic. La centrul național de transfuzie, sanguină din Paris, laserul este utilizat astfel pentru studiul globulelor roșii. Tot laserul va face posibil ca radioscoopiile, care după cum se știe se fac pe întuneric, să se execute, în orice condiții la lumina zilei. O instalație de acest fel construită de doi oameni de știință japonezi Kohasi și Miiai permite efectuarea unor radioscopii luminoase de o amănunțime extraordinară. Pe lângă aceasta, aparatul radiologic cu laser oferă posibilitatea de a se lucra cu aceste raze X de energie mică (deci, nedăunătoare organismului), imaginea oricât de slabă fiind apoi puternic amplificată și văzută foarte clar.

...Iată doar câteva din aplicațiile și perspectivele laserului în diferite sectoare ale medicinei. Ar mai fi de adăugat că proprietățile sale neobișnuite au sugerat unora nu numai aplicațiile despre care am vorbit mai sus. Apar unora și știri în presa occidentală în care se vorbește despre laser ca o posibilă „rază a morții”. Desigur, ca multe ale descoperirii, și laserul posedă capacități distructive. Dar voința popoarelor nu va lăsa ca laserul, una din creațiile cele mai minunate ale veacului nostru să devie altceva decât „raza vieții”.

Dr. E. ROȘIANU

● FILE DE ISTORIE

COTYS, REGELE POET

Poetul latin Publius Ovidiu Naso (43 î.e.n. — 17 e.n.) a studiat și și-a petrecut viața la Roma în lumea aristocratică. În toamna anului 8 e.n. a fost surghiunit la Tomis (Constanța de astăzi) din ordinul împăratului Augustus, din motive care nu sînt prea bine cunoscute pînă astăzi. La Tomis, Ovidiu a scris ultimele opere: „Tristia”, „Pontica” și „Ibis”, în care găsim numeroase informații, deosebit de prețioase, referitoare la Dobrogea antică. În comparație cu viața dusă în fastuoasa Romă, viața de exil era foarte grea pentru Ovidiu. De aceea poetul descrie în cuvinte amare viața din exil și nu este darnic în cuvinte de laudă atunci cînd vorbește despre localnici și locul exilului său. Totuși, geții din Tomis și ceilalți locuitori ai cetății l-au înconjurat cu o deosebită simpatie, după cum arată uneori chiar Ovidiu. În exil, Ovidiu se adresează unui alt poet cu aceste cuvinte: „Intind brațele rugătoare către tine ca poet către poet: / țara ta să fie prielnică exilului meu / N-am venit pe țărîmurile Pontului vinovat de omor, / iar minile mele nu au amestecat otrăvuri nimicitoare”. După cum se știe nici un alt poet nu l-a vizitat pe Ovidiu la Tomis, în exilul său. Poetul căruia Ovidiu îi adresează fierbîntea rugămintă nu este altul decît regele dac Cotys. Tînărul Cotys în anul 12 e.n.

moștenise partea dobrogeană a regatului de la tatăl său Rhometalces. Cotys, rege cu o desăvîrșită cultură, stăpînea deci, în perioada exilului lui Ovidiu, partea din Dacia dinspre mare. El avea o oaste puternică cu care a nimicit mil de dușmani pe cîmpul de luptă. Puterea acestui tînăr rege l-a determinat pe locuitorii cetății Callatis să-l distingă cu magistratura eponimă a cetății lor, urmărind să-și asigure astfel protecția puternicului lor vecin. După cum reiese din „Ponticele”, cartea a doua, epistola IX, adresată lui Cotys, Ovidiu îi cere acestuia protecție.

În ruga sa pentru protecție adresată lui Cotys, Ovidiu arată că și vitejia, și renumele strămoșilor săi îl obligau să-l acorde sprijinul: „Va trebui, o, rege, să-mi vii în ajutor: / ți-o cere al tău renume din cer coborîtor! / și Erihton ți-o cere, ca unul demn urmaș, / ți-o cere Eumolpus, al tău înaintaș! / ...și tu, o, rege, vrednic de-un tată strălucit, / ajută-l pe sărmanul în castru tău zvîrlit”. În alte versuri din epistola citată Ovidiu preamărește pe regele poet arătînd că el este nu numai un mare războinic ci și un mare iubitor al artei.

Faptul că regele Cotys a fost poet cu o desăvîrșită cultură este incontestabil. În acest sens sînt concludente aprecierile lui Ovidiu care nu pot fi puse la îndoială. De la Cotys nu ne-a

rămas însă nici un vers. Totuși putem afirma cu certitudine că la geto-daci au existat poeți, acum aproape două mii de ani, unul dintre aceștia fiind regele Cotys. Geții din cetatea Tomis l-au înconjurat pe Ovidiu cu o neînmurită simpatie. După ce Ovidiu a scris poezii în limba getă și le-a citit în public, generoșii geți l-au adus cuvinte de laudă, iar ca semn suprem de prețuire l-au și scutit de dări.

În scrisoarea XIII, cartea a patra, din Ponticele, Ovidiu istorisește lui Carus, cum s-au manifestat geții cînd li s-a citit poema scrisă la moartea principelui August, în limba getă: „Cînd s-a sfîrșit, deci sulul, ascultătorii geți! / din capete mișcară și tolbe cu săgeți! / un murmur lung în limba cea getică au scos: / strigat-a unul tare: / O nu-i cuviincios! / așa frumos cazarul în versuri l-ai cîntat, / tu trebuia acasă de mult să fii chemat!” Deducem de aici că geții prețuiau poeziile lui Ovidiu, deși uneori el se plînge că nu are cine să le asculte. Regele Cotys a murit în anul 17 e.n., ucis de un unchi al său. În același an a murit și poetul Ovidiu chinuit de dorul pentru țara sa.¹⁾

Prof. EMANOIL
BARBU

¹⁾ Versurile citate sînt culese din Ovidiu, Epistole de exil, traducere de Eusebiu Camilar, Editura pentru literatură, 1966; și din Izvoare privind istoria României vol. I Editura Academiei, 1964).

MEDALIE
DE AUR
DECERNATĂ
UNUI MEDIC
ROMÂN

FLUO-
RES-
CINA

Medalia de aur pe anul 1969 a fost decernată recent de Liga contra trachomului și Organizația internațională pentru lupta contra trachomului, profesorului dr. Petre Vrancea, membru corespondent al Academiei.

Prof. P. Vancea, actualmente directorul clinicii de oftalmologie a Spitalului Colțea din București, este membru a numeroase societăți științifice străine. El a publicat pînă acum mai mult de 400 de lucrări științifice pe probleme de bază ale oftalmologiei, care i-au adus și consacrarea.

Studiile sale asupra trachomului pentru care i-a fost acordată distincția sus-amintită au fost începute cu 49 de ani în urmă. Savantul român a precizat încă de pe atunci aspectele clinice ale trachomului experimental, căile sale de inoculare și posibilitățile unei vaccinări locale antitrachomatoase. El a fost printre primii în lume care a încercat să cultive virusul trachomatos și care a aplicat sulfamidele în tratamentul acestei boli.

Ca în orice parte a corpului omenesc irigat de vase sanguine și în ochi pot interveni accidente vasculare.

Azi, datorită descoperirilor făcute de savanții Novotny și Alvis se poate studia și cunoaște funcționarea vaselor de singe din ochi și circulația singelui prin ele.

În acest scop se utilizează un colorant, fluorescina care are proprietatea de a deveni verde-gălbui dacă este luminată de o lumină albastru închis. Colorantul este injectat într-o venă din cotul brațului și ajunge foarte repede la nivelul ochiului. Un aparat special permite luarea de imagini fotografice într-un ritm de câteva secunde, luminînd fundul ochiului cu o lumină albastră.

Pe primele imagini sînt imprimare arterele, venele rămînînd negre. În câteva secunde se luminează vasele capilare apoi și venele. În momentul cînd venele s-au umplut de fluorescină ele se detașează clar, iar arterele golindu-se treptat devin cenușii.

Această metodă permite să se vadă cele mai fine detalii a celor mai mici vase din țintă, scoțînd în evidență anomalii sau defectele de rezistență a pereților lor.

20 la sută orz, șrot, tărîțe. La începutul perioadei de îngrășare procentul de porumb va fi mai mare, iar spre sfârșitul perioadei proporția va fi mai mare la ovăz. În rație se adaugă și sare de bucătărie pînă la 0,5 la sută.

Indoparea găștelor și rațelor constă în hrănirea forțată a păsărilor, astfel încît acestea să primească hrană numai de la cel ce îndoașă prin introducerea forțată a nutrețului în gusa păsărilor. Nutrețul de bază la îndopare este porumbul boabe care cu o zi înainte de a fi folosit pentru îndopare se pune la înmuiat în apă cu puțină sare. Înainte de a fi introdus în gusă, porumbul se scoate din apă și se stropește cu puțin untdelemn pentru a aluneca mai ușor de-a lungul esofagului pînă în gusă. Nu este indicată îndoparea cu porumb uscat deoarece se pot produce răniri ale esofagului.

Cantitățile de porumb ce se folosesc pentru îndoparea găștelor încep de la 250 g zilnic, în

Ingrășarea păsărilor, mijloc eficient de creștere în greutate și valorificare superioară

Valorificarea cărnii de pasăre constituie una din preocupările crescătorilor, fiind o sursă de satisfacere a nevoilor proprii și de sporire a veniturilor ce se pot realiza din creșterea păsărilor.

Una din condițiile care determină calitatea cărnii și valoarea ei nutritivă o constituie starea de îngrășare a păsărilor în momentul valorificării. Îngrășarea, care se efectuează prin hrănirea păsărilor cu cantități suplimentare de nutrețuri, în special concentrate, are ca scop în primul rînd creșterea în greutate și în același timp realizarea unor depuneri de grăsime în organismul păsărilor ceea ce îmbunătățește în mare măsură calitatea cărnii.

Sporurile în greutate ce se realizează prin îngrășare, depind de: starea de întreținere a păsărilor înainte de a fi puse la îngrășat, starea lor de dezvoltare, vîrsta, starea de sănătate, modul de administrare a nutrețurilor și cantitatea pe care o primesc zilnic, precum și de condițiile în care se efectuează îngrășarea.

Experiența a dovedit că, cu cît păsările puse la îngrășat sînt mai tinere cu atît sporurile în greutate sînt mai mari, iar calitatea cărnii este mai superioară.

Nutrețurile ce se dau pentru îngrășare, trebuie să fie de calitate bună, în mod normal din producția anului trecut, variate și în cantități care să asigure într-un timp scurt sporuri mari în greutate.

Îngrășarea găinilor și tineretului se face în coțete sau cuști, creîndu-se astfel reducerea posibilităților de mișcare (pentru 5 găini sau 7 tineret este necesar 1 mp de podea), dîndu-li-se zilnic amestecul de nutrețuri ca: porumb 40—50 la sută, orz 25—30 la sută sub formă de uruieți, tărîțe 20—25 la sută, sau alte nutrețuri pe care le are crescătorul în gospodăria sa. Amestecul de nutrețuri se dă umed, putîndu-se folosi pentru aceasta laptele smîntînit sau zerul de lapte care îmbunătățește hrana. Nutrețurile verzi și sărurile minerale nu trebuie să lipsească din rația zilnică. Hrănirea

se face de trei ori pe zi cu nutrețuri în cantități ce pot fi consumate la fiecare masă. Resturile rămase în jgheaburi după ce păsările au consumat cantitatea de nutrețuri la discreție, se vor strînge.

Îngrășarea curcilor și curcanilor este asemănătoare cu a găinilor, însă este necesar respectarea unor indicații suplimentare. Deoarece aceste păsări nu se îngrășă în condiții bune cînd sînt închise de la începutul perioadei de îngrășare, se va proceda treptat la reducerea posibilităților de mișcare, în special după ce sînt hrănite, pînă ce păsările se obișnuiesc. Hrana se dă de trei ori pe zi cu aceleași amestecuri arătate la îngrășarea găinilor, nutrețurile verzi reprezentînd circa 1/3 din cantitatea de furaje care se dă zilnic. După consumarea amestecului umed și a nutrețului verde, se vor da păsărilor cantități mici de porumb boabe, circa 50 gr pentru fiecare pasăre. Cantitățile de nutrețuri se vor majora zilnic, astfel încît să obținem într-un timp scurt un spor substanțial în greutate și o îngrășare completă.

Pentru îngrășarea găștelor și rațelor se folosesc două metode: prima constă în îngrășarea liberă a păsărilor și a doua în hrănirea forțată sau îndoparea. Operațiunea de îngrășare se face în locuri îngrădite sau țarcuri amenajate într-o magazie, șopron sau grajd nefolosit. Posibilitățile de mișcare a păsărilor pe durata îngrășării se vor restrînge, astfel încît la un mp de podea să avem 4 găște sau 6 rațe. În țarc se va pune un strat de paie ca așternut, care are ca scop să ferească păsările, care stau mai mult culcate, să-și distrugă penele de pe piept și abdomen, putîndu-se înregistra și rănirea sternului. În afara țarcului se vor așeza jgheaburi pentru hrană și apă, creîndu-se posibilitatea ca păsările să poată scoate ușor capul pentru a se hrăni.

Îngrășarea liberă se face cu amestecuri de uruieți umede date de patru ori pe zi la discreție. Proporția de furaje este: 40 la sută porumb, 40 la sută ovăz și

funcție de mărimea găștei, care se dau de 2 ori pe zi, dimineața și seara la interval de 12 ore. Pe măsură ce se efectuează îndoparea, cantitățile zilnice de porumb vor crește.

Îndoparea rațelor se efectuează în mod asemănător cu a găștelor, însă cu cantități mai mici de porumb.

Îndoparea găștelor în mod complet, care să asigure pe lîngă depunerile de grăsime și un ficat mare nu poate să se realizeze decît ca urmare a unei îngrășări excesive a organismului.

Una din problemele care trebuie să fie în atenția celor care îngrășă păsări este asigurarea în permanență a apei, întrucît păsările consumă multă apă. Vasele pentru apă vor fi curățate în fiecare zi și se va pune apă curată și proaspătă.

Avantajele îngrășării sau îndopării păsărilor sînt foarte mari. Elocvent este următorul exemplu de valorificare a găștelor îndopate pe bază de contract ce se încheie cu cooperativele de consum. Astfel, pentru 5 găște neîngrășate în greutate totală de 20 kg valorificate la preț de achiziție se obțin 180 lei. Dacă cele 5 găște se contractează și se predau îndopate se obțin 13,50 lei/kg, o primă de 1 leu/kg dacă păsările se predau în perioada 1 septembrie — 5 decembrie, plus o primă de export de 2 lei/kg în situația că găștele sînt predate în perioada 1 septembrie — 20 noiembrie. Deci prețul pentru găștele îndopate poate ajunge la 16,50 lei/kg. În plus se acordă pentru îndoparea găștelor cîte 2,5 kg porumb la preț de stat, respectiv 1,60 lei/kg pentru fiecare kg de gîscă îndopată predată în viu. Dacă presupunem că cele 5 găște îndopate la predare au greutatea de 30 kg rezultă că pentru ele se vor primi 75 kg porumb la preț de stat și suma de 495 lei. Dacă scădem din valoarea găștelor îndopate, respectiv 495 lei, valoarea porumbului de 120 lei și valoarea găștelor la preț de achiziție de 180 lei rezultă că la cele 5 găște îndopate se înregistrează un venit suplimentar de 195 lei.

G. MIHĂILESCU

RECOLTAREA ȘI VALORIFICAREA

penelor prin unitățile cooperativei de consum

Prin măsurile ce s-au luat în creșterea păsărilor, această îndeletnicire se dezvoltă an de an atît prin sporirea efectivelor cît și prin îmbunătățirea raselor, factor de bază care în zootehnie duce la obținerea de producții mari și de calitate mai bună.

În această activitate, fermele de păsări și ceilalți crescători urmăresc în mod obișnuit să obțină producții cît mai mari de ouă și carne, în multe cazuri neacordînd atenția cuvenită recoltării raționale a penelor și valorificării acestora.

Rezultatele obținute prin recoltarea și valorificarea penelor de palmipede de crescătorii din unele județe ca: Bihor, Arad, Satu Mare, Timiș și în ultimul timp în județele Dolj, Mehedinți, Olt, Teleorman, Constanța și altele, au arătat că jumulirea pe viu a găștelor și rațelor aduce venituri importante.

Se poate vorbi de o recoltare rațională a penelor atunci cînd într-o fermă sau gospodărie se practică jumulirea pe viu a palmipedelor, iar după sacrificarea păsărilor, recoltarea penelor se face la toate speciile prin jumulire fără opărire.

Jumulirea pe viu a găștelor și rațelor este favorizată de căderea naturală a penelor (năpîrlire) care se produce de două ori pe an: vara cînd are loc schimbarea tuturor penelor, și toamna cînd se schimbă numai penele mici și mijlocii. De reținut că năpîrlirea este un fenomen natural și că atunci cînd are loc penele se pierd în cazul cînd nu sînt recoltate prin jumulire.

Mai trebuie cunoscut faptul că valoarea penelor este diferită, în funcție de sortiment și calitate.

Pentru a obține rezultatele dorite, adică pene de calitate superioară și deci prețuri cît mai bune, jumulirea se face după anumite reguli. Găștele ce urmează a fi jumulite trebuie să aibă penele dezvoltate complet, curate și uscate. Curățirea penelor se poate realiza prin lăsarea la apă a păsărilor înainte de jumulire.

Controlul stadiului de dezvoltare se face prin smulgerea cîtorva fulgi. În cazul cînd la bază fulgiu nu prezintă urme de sînge înseamnă că penele sînt ajunse la maturitate și se pot smulge ușor și dimpotrivă prezența singelui la capătul fulgilor denotă incompleta dezvoltare a acestora, caz în care jumulirea nu se poate face.

Operațiunea de jumulire este simplă. Persoana care jumulește se așează pe un scaun și are alături un coș sau o lădiță în care va pune penele. În timpul smulgerii penelor, aripile găștei se încrucișează pe spatele pasărei se ține în brațe, cu pieptul în sus, imobilizîndu-i se capul sub brațul stîng.

După jumulire, păsările vor fi țînute 4—5 zile în adăposturi, ferite de umezeală și de curenți de aer, întrucît organismul lor este mai sensibil. Pentru refacerea cît mai rapidă a penajului este necesară și o mai bună hrănire a păsărilor.

Prima jumulire a găștelor se face în perioada 15 mai—15 iunie, a doua între 15 iulie—1 august, cînd se jumulește pentru prima dată bobocii și a treia oară între 15 septembrie—15 octombrie, în ultima perioadă jumulindu-se a doua oară bobocii. La rațe adulte, prima jumulire se face în mod obișnuit între 1—15 iulie, iar a doua oară între 15 septembrie—1 octombrie cînd se jumulesc și bobocii.

Crescătorii cu experiență îndeplinită practică 4—5 jumuliri pe an a găștelor folosind în acest scop perioadele optime pentru jumulire și o hrănire suplimentară care este mult compensată de cantitățile suplimentare de pene pe care le obțin.

Cantități mari de pene se pot obține și după sacrificarea păsărilor. Trebuie avut grijă ca la sacrificarea păsărilor penele să se murdărească cît mai puțin.

După sacrificare, jumulirea trebuie făcută imediat cît corpul păsărilor este încă cald, în acest caz smulgerea penelor făcîndu-se foarte ușor. Se va evita opărire care duce la deprecierea calitativă a penelor.

Penele rezultate după sacrificare se vor păstra separat de cele obținute prin jumulirea pe viu. De asemenea, se vor sorta pe specii și separat penele albe de cele colorate. Această sortare este necesară întrucît penele provenite din jumulirea pe viu sînt mai valoroase decît cele de la păsările sacrificate, iar pentru penele albe se obțin prețuri mai bune decît pentru cele colorate.

După recoltare, penele se ambalează în saci de iută, pînză sau material plastic, după ce în prealabil au fost bine uscate în care scop se vor ține 2—3 zile întinse pe hîrtie într-un strat subțire pentru a se usca mai repede.

Așa cum s-a arătat, cea mai avantajoasă metodă de recoltare a penelor este jumulirea pe viu a palmipedelor. Prin practicarea acestei metode, un crescător, care are în gos-

podăria sa 20 de găște albe, prin jumulirea de trei ori a acestora în perioada 15 mai—15 septembrie poate obține de la fiecare circa 300 gr pene, deci în total 6 kg. Penele din prima jumulire se valorifică la un preț de 80 lei/kg, iar cele din următoarele jumuliri la 110 lei/kg. Crescătorul va obține pentru două kg pene din prima jumulire 160 lei, iar pentru patru kg din următoarele jumuliri 440 lei, în total 600 lei, revenind un venit de 30 lei pentru fiecare găscă.

Prețuri bune se obțin și prin valorificarea penelor de rață, găină și curcă.

Începînd din acest an unitățile de achiziție ale cooperativei de consum și achizitorii acestora cumpără în tot cursul anului orice cantitate de pene atît în comune și sate cît și în orașe.

Crescătorii de păsări cu gospodărie individuală, la valorificarea penelor pe lîngă prețurile bune pe care le obțin, își pot procura prin unitățile cooperativei de consum sau achizitorii acestora unele mărfuri industriale ca: bumbac fire țărănesc, vase emailate și alte mărfuri de folosință casnică.

Avantajele ce se obțin din valorificarea penelor, pot și trebuie să constituie un stimulent pentru crescătorii de păsări în creșterea unui număr cît mai mare de palmipede, atît pentru carne cît și pentru obținerea unor cantități cît mai mari de pene ce se pot recolta pe viu și care asigură realizarea unor venituri importante.

Dr. I. GOMBOȘ

SPRIJINUL ACORDAT APICULTORILOR DE UNITĂȚILE COOPERAȚIEI DE CONSUM

Apicultura din țara noastră s-a dezvoltat simțitor în special în ultimii 15 ani. Această îndelungă frumoașă este practică tot mai mult de către membrii cooperativelor agricole de producție, intelectuali și muncitori de la sate. Deosebit de faptul că apicultura aduce mari avantaje materiale celor care o practică, constituie în același timp o activitate ușoară și plăcută în timpul liber.

Din practicarea apiculturii rezultă și o serie de avantaje materiale. Un apicultor posesor a numai 10 familii de albine, într-un an cu producție normală și situat într-o zonă meliferă productivă chiar fără a face deplasări în pastoral, poate realiza un venit de circa 4000 lei anual.

Orice cantitate de produse apicole are asigurată desfacerea intrucât unitățile cooperatiei de consum preiau orice cantitate de miere și ceară de albine la prețuri avantajoase, fie pe bază de contracte pentru livrarea produselor apicole, fie la prețuri de achiziție.

Deoarece pentru efectuarea unor cheltuieli cu stupii ca: preocuparea de utilaje, transportul stupilor în pastoral, procurarea de zahăr, biostimulatori etc., apicultorii au nevoie de unele fonduri, cooperativele de consum vin în sprijinul apicultorilor care încheie contracte pentru livrarea de produse apicole acordându-le la încheierea contractului avansuri în bani, sume ce pot reprezenta până la 45 la sută din valoarea produselor apicole contractate.

Pe linia avantajelor se înadresează și faptul că avansurile acordate se rețin odată cu predarea primelor cantități de produse apicole în contul contractului.

În cazul când se realizează producții mari de miere și ceară de albine, apicultorul poate preda produsele la preț de achiziție sau chiar de contractare, încheind în acest sens un contract pe termen scurt cu cooperativa de consum din raza în care domiciliază.

Pentru a obține prețuri avantajoase, apicultorul trebuie să livreze produse de calitate, pe sortimente de floră. Trebuie reținut faptul că în funcție de calitatea mierei și prețurile de contractare și achiziție sunt diferențiate. Astfel, pentru mierea de salcim, tei, brad, izmă și smeură de calitate I se plătește 16,50 lei/kg în cazul când se predă în contul contractului și 15 lei/kg când este valorificată la achiziție.

Mierea polifloră și alte sortimente, inclusiv cea de floarea soarelui, de calitate I-a se plătește cu 15 lei/kg în cazul când se predă în contul contractului și 14 lei/kg când este valorificată la achiziție.

Prețurile de achiziție la ceară de albine sunt: 70 lei/kg pentru cea de calitate superioară, 60 lei/kg pentru ceară de calitate I-a și 50 lei/kg pentru ceară de calitate II-a. Boștina de ceară se cumpără de asemenea în orice cantitate la preț de 6 lei/kg.

În afară de prețurile deosebit de avantajoase, unitățile cooperatiei de consum sprijină apicultorii și pe alte căi. Astfel, în comisile de stupărit pastoral participă și delegații ai cooperatiei de consum care susțin interesele apicultorilor contractanți ajutându-i să obțină spații pentru stupii la bazele melifere pe care le solicită sau în cele mai productive.

Pentru deplasarea stupilor în pastoral unitățile cooperatiei de consum planifică și repar-tizează mijloacele de transport necesare apicultorilor.

De un deosebit ajutor este faptul că pe lângă sprijinul în asigurarea mijloacelor de transport, apicultorii beneficiază și de o reducere de 50 la sută la costul transportului, iar valoarea transportului poate fi plătită și după obținerea recoltei în proporție de cel puțin 50 la sută în produse apicole iar restul în numerar.

În scopul ajutorării apicultorilor contractanți, unitățile cooperatiei de consum le pune la dis-

poziție în perioada recoltării mierei de albine bidoanele necesare la locul de producție, apicultorii nemaifiind obligați în timpul producției să investească sume importante de bani pentru procurarea de bidoane care practic le folosesc doar perioade scurte până la valorificarea mierei. Tot în baza contractului încheiat cu cooperativele de consum, apicultorii pot cumpăra prin filialele Asociației Crescătorilor de Albine biostimulatori sau șerbet la prețuri reduse. De asemenea, apicultorii pot cumpăra sau schimba prin cooperativele de consum și faguri artificiali. La toate acestea se mai adaugă și faptul că unitățile cooperatiei de consum colaborează cu unitățile agricole de stat și cooperatiste, precum și cu unitățile forestiere la protejarea și îmbunătățirea bazelor melifere prin plantații și culturi, asigurând astfel o bază cât mai sigură și mai productivă pentru cules.

Începând din anul trecut, cooperativa de consum a luat măsuri să sprijine pe cei care vor să se ocupe cu creșterea albinelor, dar nu dispun de familii de albine, prin vânzarea în rate pe termen de 5 ani, a familiilor de albine (inclusiv stupii), plata făcându-se în produse apicole în rate anuale. Familiile de albine provin din secțiile apicole ale cooperatiei de consum cu mare randament și productivitate.

Având în vedere condițiile deosebite de climă și floră pe care le oferă țara noastră, precum și condițiile avantajoase de valorificare a produselor apicole prin unitățile cooperatiei de consum, apicultura are toate condițiile să se dezvolte în țara noastră.

V. LUPUSOR și GH. OPRAN

Este cunoscut faptul că în fiecare gospodărie personală există forțe de muncă disponibile în unele perioade ale anului.

Pentru a se asigura în orice gospodărie și unele venituri suplimentare este indicat ca forțele de muncă disponibile să fie folosite pentru valorificarea unor produse care se achiziționează de cooperativele de consum, sau de alte unități.

Cooperativele de consum plătesc pe loc, cu bani gheață, produsele care se valorifică, venind astfel în sprijinul sătenilor pe care îi scutește de drumuri la oras, de cheltuieli și de pierdere de timp.

În rîndurile ce urmează ne propunem să arătăm care sînt produsele ce se achiziționează de cooperativele de consum și prin strîngerea cărora se pot asigura surse de venituri.

Subliniem de la început, că aceste produse se pot valorifica în cantități oricît de mari și se plătesc cu prețuri stimulatorii, cerîndu-se însă să fie de calitate corespunzătoare.

BROAȘTELE VII

După cum vă este cunoscut, în multe țări se consumă carnea de broască din speciile de broaște comestibile.

În apele țării noastre, în toate județele — trăiesc broaște comestibile din specia *Rana esculenta* și *Rana ridibunda*, cunoscute mai ales sub denumirea de broaște mari de baltă.

Acăștea cresc în bălți, eleștețe, lacuri, meandre ale rîurilor, mlaștini, gropane, canale de orezării etc. Broaștele sînt foarte ușor de recunoscut: culoarea pielii pe spinare este verde deschis pînă la verde închis, cu dungă sau pete cafenii, iar pe pînțele culoarea pielii este albă cu puncte negre.

Broșcuțele de la greutatea de 30 gr/buc, în sus sînt bune de valorificat.

Se prind foarte ușor, metoda cea mai răspîndită fiind undița cu piele de broască în loc de ac metodic, sursa de lumină puternică, seara pe malurile apelor, plasa, minciogul etc.

Recomandăm să fie consultat la cooperativă plantul editat de Centrocop cu privire la achiziționarea broaștelor, acolo înfățișîndu-se sugestiv toate metodele.

Prețul de achiziție este de 6 lei/kg în viu, din luna aprilie și pînă la 31 august, iar în restul anului este de 5,50 lei/kg.

Un prinzător harnic, în 3-4 ore după amiază, poate aduna minimum 20 kg. broaște, dacă în prealabil a stabilit locul unde pot fi prinse mai ușor.

MELCI

Cooperativa de consum valorifică anual importante cantități de melci.

vechi strînsă și valorificată prin cooperative, constituie o contribuție la producția de oțel. Toate cantitățile de fier vechi ce se achiziționează de cooperative se plătesc pe loc, de către aparatul de achiziții al cooperativei de consum.

Sortimentele de deșuri metalice sînt nenumărate, prețurile fiind în raport cu

sori făcute local, de la tăiatul cozilor la fete, de la lucrătorii din șantiere izolate etc.

În majoritatea cazurilor aceste cantități de pînă se irăsesc, se aruncă la gunoi, deși este un produs valoros. Dacă însă se găsește un localnic care să strîngă aceste cantități, acestea se pot valorifica.

Prin aceasta, cooperativele de consum vin în sprijinul locuitorilor care nu mai sînt nevoiți ca pentru valorificarea acestor produse și deșuri să se deplaseze din sate.

LINA

Cooperativele de consum achiziționează în tot timpul anului lina din surplusul gospodăriilor personale.

De asemenea, încheie contracte pentru livrarea de lina acordînd toate avantajele legale ce se cuvin producătorilor: avansuri în bani, prețuri stimulatorii etc.

Astfel prețurile de achiziție sînt de la 30 lei/kg. pînă la 70 lei/kg. pentru lina de calitate corespunzătoare.

PIELE DE ANIMALE

Atît pieile de animale domestice cît și pieile de vinat se valorifică la prețuri avantajoase. Cooperativele de consum achiziționează tot felul de piei de animale sălbatice sau domestice.

PĂRURILE DE ANIMALE

O sursă bună de venituri o constituie strîngerea părurilor de animale: capră, porc, cal, bovine etc.

Prețurile sînt de la 7-40 lei/kg. așa încît este recomandat ca nici un fir de păr de animal să nu se arunce la gunoi.

Deșeurile de hîrtie, deșeurile de cojocărie și de croitorie, pot constitui deasemenea, o sursă de venituri.

Am redat aici lista produselor și deșeurilor prin strîngerea cărora se pot crea surse de venituri, felul cum pot fi adunate, prețurile de achiziții, unele condiții de calitate.

Această preocupare a unor forțe de muncă din fiecare gospodărie personală este răsplătită prin realizarea unor venituri suplimentare sigure.

Stringerea produselor și introducerea lor în circuitul economic prin livrarea către cooperativele de consum, constituie însă și o frumoasă contribuție la aprovizionarea industriei cu materie primă.

Produse ce pot constitui prin strîngerea lor sursă de venituri

Operațiunea este sezonieră — trim. II și începînd din acest an achizițiile se fac în toate județele, deoarece melcul comestibil, solicitat în cantități nelimitate la export crește pretutindeni la noi în țară.

Cochilia (cășuța) melcului este de culoarea cafelei cu lapte, mai închis, sau mai deschis, după mediul în care melcii se dezvoltă.

Astfel de melci cresc în livezi, în vii, în luncile apelor, în marginile de păduri foioase, în șanțuri, prin urzicării, în crînguri etc., pretutindeni unde este umezeală, vegetație, umbră și liniște.

Buni pentru valorificare sînt melcii avînd gura cochiliei cu diametrul de la 28 mm pînă la 38 mm, restul fiind lăsați în natură pentru a asigura perpetuarea speciei.

Prețul de achiziție este de 4 lei/kg. ceea ce face ca un culegător de melci în 2-3 ore de dimineață, pe rouă, și 2-3 ore seara să poată strînge peste 40 de kg. ;

DEȘURI METALICE

Se găsesc pretutindeni, în fiecare sat și la fiecare casă. Orice bucătică de fier

valoarea acestora pentru industrie.

Cooperativele de consum achiziționează deșuri metalice la toate unitățile lor, din întreaga țară.

PARUL DE FRIZERIE

Și acest produs este necesar pentru economie fiind cerut la export.

Pe lângă cantitățile de păr ce rezultă din tunsoarele efectuate la frizerii și saloanele de coafură, în sate mai sînt unele cantități de păr, care se recoltează din tun-

Cooperativele de consum plătesc de la 6 lei și pînă la 90 lei/kg. de păr de frizerie, după lungimea firului, așa încît subliniem încă odată că este un produs prin strîngerea căruia se pot realiza venituri suplimentare.

Cooperativele de consum achiziționează și o serie de produse și deșuri specifice D.C.A. pe care le preiau în cele mai îndepărtate sate sau acolo unde nu este prezentă rețeaua D.C.A. și le plătesc pe loc cu prețurile oficiale. În această categorie de produse intră: lina, piei, pînuri, și diverse deșuri.

CALENDARUL TRADIȚIILOR

Alături de viersul fermecat al Mioriței, de trilirile solare ale Ciocirlei, jocul Călușarilor a devenit o mărturie a bogăției și originalității tradițiilor populare românești a căror veste a depășit de mult hotarele țării, călătorind peste timp și spațiu. Căci i-a fost dat acestei datine să minuneze multe generații, să fie cercetată de atâtea minți luminate, precum aceea a eruditului voievod moldovean Dimitrie Cantemir ce aminteste de călușarii care „cutreeră toate satele și orașele, pururea jucind și săltind”.

Obirșiile Călușarilor sînt însă mult mai vechi, de abia în ultima vreme învățații reușind să le deslușească în negura mileniilor. Într-adevăr, începuturile lor sînt legate de împrejurările care au dus la formarea poporului nostru, originile obiceiului aflîndu-se în dansurile pantomimice de celebrare ale romanilor și tracilor.

Săvîrșindu-se, inițial, în răstimpul începutului de vară, jocul Călușarilor a ajuns, în îndelungata sa viață, să aibă nenumărate semnificații și funcții, corespunzătoare epocilor istorice pe care le-a străbătut poporul român. Astfel, în credințele și practicile legate de Călușarii s-au contopit reminiscențe de rituri magice pentru invocarea ferti-

o întreagă sărbătoare populară cu profunde semnificații sociale. Iată, de pildă, ceremonialul „legării călușarilor” după care aceștia se angajau să joace „în dreptate, fără supărare și fără murmur”. Adesea, jocul Călușarilor se încheia cu o uriașă horă la care lua parte mai tot satul.

Înseși dansurile călușarilor aveau rosturi îndătinate. Virtuozitatea dansului, săriturile înalte executate erau considerate ca o manifestare a unei puteri magice, iar unii cercetători au văzut, în roata de dansatori, simbolizarea mișcării corpurilor cerești.

De altfel, în momentul de față, acest obicei, înlînit doar în sudul țării, se dezvoltă mai ales prin stilizarea formelor sale coregrafice în vederea realizării unui original spectacol popular. Virtuozitatea dansurilor este cultivată cu grijă, ca una din trăsăturile permanente ale acestui dans. Ea e descrisă inspirat și de Dimitrie Cantemir: „Căci au peste una sută de figuri, sărituri și tacturi deosebite, dintre care unele atît de dibace, încît cei care le joacă pare că nici nu ating pămîntul cu picioarele, ci că zboară și se poartă prin aer”.

ALEXANDRU POPESCU

CĂLUȘARI

lității, rituri de medicină magică, de inițiere, urme din vechiul cult al Soarelui, simboluri mitice ale fenomenelor naturale.

De altfel, unele din ele, însușind anumite momente ale jocului Călușarilor sau Călușului, cum i se mai spune, pot fi descifrate în aspectele contemporane ale obiceiului înlesnindu-ne cunoașterea culturii noastre populare în general. De pildă, portul deosebit al călușarilor, în care atrag atenția mai ales acei „clopoțel infundați”, avea anumite funcții ceremoniale, ca și măștile unora dintre personaje, ca „mutul”, ele inspirîndu-se din imaginile animalelor fantastice cu implicații în mitologia populară.

Antrenînd în desfășurarea sa, alături de jucători, și numeroși alți participanți, Călușarii dădeau loc, am spune, la

150 DE ANI DE LA NAȘTEREA LUI

WALT WHITMAN

În 1819 se naștea, la o fermă din West Hills, în Long-Island, cel care avea să fie, alături de Edgar Allan Poe, culmea și gloria poeziei americane.

Realitatea concretă a Lumii Noi, procesul de construire a acestei lumi, lupta omului pentru progres și-au găsit în Whitman talmăcitorul ideal. El a eliberat poezia de canoane, de rigiditate, făcînd loc exprimării directe, realizată prin sinceritatea tonului și incandescența trăirii.

73 de ani de viață tumultoasă, plină de evenimente, au turnat generozitate și înțelepciune în universul său poetic, care cuprinde măreția și mizeria lumii, frumusețea și trivialitatea, bucuria și durerea, duiosia și umorul. Purtat de destinul său omenesc în situații deosebite, ucenic tipograf și gazetar, învățător și vinzător de ziare, lucrînd în cele mai diverse localități, în Brooklyn, Babylon, New York și New Orleans, Whitman cunoaște bine viața poporului american și, cunoscînd-o, se îndreaptă spre valorile ei adevărate. Vitalitatea acestui popor, optimismul său, setea de fericire și dreptate, capacitatea de a înfrunta cele mai grele obstacole sînt calități care își găsesc corespondențe în alcătuirea sa spirituală, și Whitman, exprimîndu-le, se exprimă pe sine, așa cum spunea el însuși: „Tovarășe, nu-ți doar o carte aceasta: / Cine o atinge, a atins un om... /

Cartea sa unică, Fire de iarbă, a cărei primă ediție a apărut în 1855, este cîntecul despre sine al omului liber, puternic și mîndru, modest și deplin în fericirea sa simplă, solidar în cuget și simțămînt cu toată „armata universală a oamenilor simpli”. Marele poet democrat exprimă cutanța viitorului, exprimă epoca sa, un ev tehnic, industrial, în care forța în marș devine clasa muncitoare.

Îmbogățită de la o ediție la alta, Fire de iarbă reușește să cuprindă o mare parte din geografia socială și spirituală a Americii, cu deschideri de orizont spre toate meridianele,

spre toate vremile, prin afirmații care înving timpul și spațiul: „Sînt cu voi, oameni ai secolelor viitoare!”.

Ca artă poetică, opera lui Whitman aduce o expresie nouă, originală și liberă, o „formă athletică” a substanței poetice, pe măsura noului conținut. Lauda vieții și a devenirii ei, de la creșterea firului de iarbă pînă la marile creșteri sociale — revoluțiile, sparge tiparele prozodice, izbucnînd în versuri care urmau numai ritmul interior al poetului. Whitman se revărsă ca un fluviu, cînd liniștit, cînd furtunos, cuprinzător și puternic, într-o libertate care aminteste dezlănțuirea forțelor naturii.

Părinte al versului liber, Whitman este și părintele unei sensibilități noi, care vibrează la bucuriile vieții, la suferințele ei, găsînd în concretul lor valorile adînci ale omenescului. Poet al tuturor oamenilor, Walt Whitman întemeiază un nou umanism, născut din sentimentul solidarității universale. La 150 de ani de la naștere, primul și cel mai mare poet american modern și-a păstrat prospețimea, fiind la fel de actual pentru noi, ca și pentru contemporanii săi.

MARILENA VULPE

Cu mănuși și... fără

Cu toată lipsa de atenție (ca să ne exprimăm eufemistic) a organizatorilor, care nu au găsit de cuviință să faciliteze intrarea la Campionatele europene de box a reprezentanților tuturor publicațiilor cu rubrică de sport, am reușit să-mi găsesc și eu un locșor chiar lîngă ring — și nu „la cucurigu” unde e situată masa presei (sic!). Tentativa mi-a fost ușurată de slabul simț negustoresc al acelorași organizatori care au făcut ca tribunele să fie dezolant de goale. Și asta într-un oraș în care la Campionatele naționale se adună peste 15 000 de spectatori! Adăugînd la acestea mult trîmbițata prelată prin care... plouă, avem cîteva motive de reflecții neplăcute.

Toate însă sînt spulberate repede, cînd în magicul careu de 25 m.p. evoluează băieții noștri. Nu numai calificarea — cu o singură excepție pînă la această oră — a tuturor în fața a doua a competiției, e remarcabilă, ci mai ales maniera în care au evoluat ei. Nu urmărind bătaia ci făcînd sport; demonstrînd tangente ale boxului, dacă vreți, chiar cu sportul inteligenței, șahul: capacitatea de a prevedea cu cîteva „mutări” înainte intențiile adversarului și de a le eschiva (Cine a confundat boxul cu bătaia — V. Antoniu — s-a autoexcluz din competiție). Acestea ne permit să afirmăm de pe acum că există o școală românească în box, că ea se impune la actualele campionate.

Scriu aceste rînduri la cîteva ore după excelenta partidă a tînarului Pușcaș în compania campionului european și olimpic Socolov. Încă sub impresia comportării sale neașteptat de bune ca și a altor debutanți. A. Dumitrescu sau A. Mihai — nu pot să nu fiu optimist. Așa că, vă invit săptămîna viitoare la numărarea medaliilor!

VLADIMIR PANĂ

NOTE DE LECTOR

GH. ALDEA

Sculptura țărănească în piatră

Rod al unor îndelungate și pasionate cercetări lucrarea lui Gh. Aldea, apărută recent în editura Meridiane, vine să pună în lumină un sector mai puțin cunoscut, și multă vreme ignorat chiar, al artei populare românești autentice, și anume acel al sculpturii țărănești în piatră.

Menționînd de la bun început condițiile istorice și sociale care au făcut ca, în comparație cu alte domenii ale artei populare, sculptura în piatră să cunoască o mai restrînsă dezvoltare în spațiu și timp, autorul ține să sublinieze faptul că ea nu este mai puțin valoroasă și autentic țărănească. De la modestele cruci funerare, troițe comemorative, la sculpturi înfățișînd oameni sau animale, întotdeauna cînd a cioplit piatra țărănul român a dat dovadă de același talent, fantezie, echilibru și viziune originală ca și în alte genuri de artă populară. Cu mijloace și unelte din cele mai simple meșterite de el, a cioplit în piatră motive geometrice și florale, animale și oameni, așa cum i-a văzut el în preajma sa, dar și potrivit legilor sculpturii, adică selecționînd, sintetizînd, stilizînd.

Un excelent material ilustrativ, datorat tot lui Gh. Aldea, prezintă o selecție de remarcabile sculpturi țărănești în piatră, de la lucrări vechi de cîteva secole pînă la ultimele creații, sculpturi cu oameni și animale, ale iscusitului meșter țărăn Neculai V. Popa din Tirpești-Neamț.

ION TĂTARU

De joc și de drag

Duminică, studioul de televiziune și-a dovedit valențele printr-un maraton de 16 ore de transmisie (cu respectiva pauză pentru masă). După două transmisiuni sportive de box și fotbal, care au făcut sandviș o amenică Realitate ilustrată, ne-a oferit și un program de cîntece și jocuri populare românești în interpretarea ansamblului folcloric al căminului cultural din Scornicești-Olt.

Telespectatorul a făcut cunoștință nu numai cu talentații artiști amatori din Scornicești ci și cu pitoreasca lor comună. Soliști și dansatorii, vioiciunea călușarilor și în special momentul folcloric dedicat obiceiurilor de nuntă ne-au dovedit maturitatea acestui ansamblu care se pregătește pentru un turneu în Bulgaria. Frumusețea costumelor ne-a făcut să regretăm că televiziunea nu transmite în culori.

Filmările, făcute într-un cadru natural au oferit spectacolului intitulat „De joc și de drag” acel decor inimitabil pe care l-am dori tuturor emisiunilor de acest gen.

A. C.

MIRON COSTIN, sculptură în lemn de V. CONDURACHE

DIN CIOBURI DE STĂNICĂ

Cu câțiva ani în urmă, Stănică era un flăcău chipos, ca scos din basmele cu Făt-Frumos, iar Natalița semăna cu o poză din poveștile cu Ileana Cosinzeana.

Pînă într-o zi, Stănică se înființă înaintea părinților fetei: „Tușă Ilinca și bade Dumitre, dați-mi mina Nataliței“. Răspunse bătrînul micalit: „Dar ce-oi fi văzînd la mina ei? Că numai ochii și obrajii îi are frumoși. De mină, n-am aflat a l se duce falma“. „O vreau de nevastă, bade Dumitre“. „Măi tică, dacă te vrea fata de bărbat, te vreau și eu de ginere!“ „Îl vreau de bărbat, tătucă, sări de după ușă Natalița!... Îl vreau!“ Rise bătrînul: „Carevaszică tragi cu urechea pe la ușă, Natalițo! Inseamnă că ai și început cu practica de nevastă!“.

Și s-au luat. După vreo câțiva ani, într-o seară, Stănică veni acasă nu ca de obicei pe cărarea satului, ci pe trei cărări, ale lui... Natalița se cruci! Deschise doi ochi cit două roate de cașcaval: „Ce-i cu tine Stănică? De ce te clătini?“ „Vîntul! El e de vină... hic!... Mă bate din spate!“ „Dar nu e pic de vînt!“ „Te poftese să... să nu mă contrazici. Bărbatul știe mai bine dacă e, sau nu e vînt!... Și dacă mai scoți un cuvîntel, mă fac foc și prune... asta... foc și pară!“

Și au trecut zile. Nu multe. Trel, patru. Și într-o seară, fostul Făt-Frumos apără din nou pe ulița satului, tot în chip de Setilă. Jură că e o cramă ambulată. Trînti poarta cu piciorul și intră în curte chiuînd: „Uliuliu și uliuliu, bun e vinul ghiurghiuliu“. Speriat, ciinele începu să latre, copiii să zbiere, pisica sări pe acoperiș, numai Natalița rămase șintuită în cerdac. „Ce-al rămas stană de piatră, muiere? strigă el. N-ai mai văzut bărbat vesel? Așa trebuie să fie bărbații! Veseli și plini de voie bună!“

Atît doar că Stănică nu era plin de voie bună. Era plin de pelin. Intră în casă, sparse arțagos citeva farfurii, citeva pahare și ce-l mai căzu în mină. „Nu plinge Natalițo, că cloburile aduc noroc!“ Și a dormi buștean.

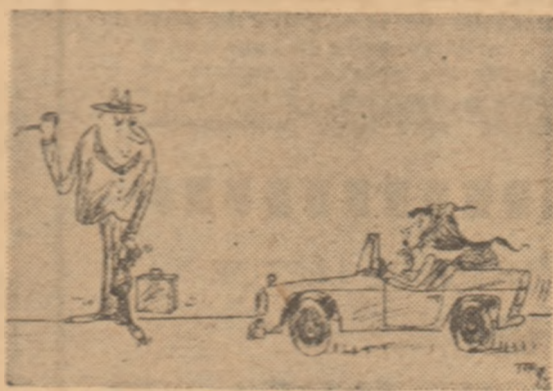
Incet, incet, norocul, pe linie de cloburi prinse a răsări tot mai des în casa lor. Gustul bănturii îi tot lădea ghes lui Stănică. Și gospodăria prinse a se destrăma. Natalița încercă să-l ia cu binisorul, dar el o lua cu vinișorul. „Stănică, trezește-te omule! De ce bei?“ „Ca să mă răcoresc!“ răspundea el din iunie pînă în octombrie. „Stănică, de ce bei?“ „Ca să mă încălzesc!“ răspundea el din decembrie pînă în februarie. Iar în celelalte luni trăgea la masea, ca să nu piardă antrenamentul...

Pînă la urmă, Natalița și-a luat copiii, a plecat la părinții ei și l-a lăsat pe Stănică în plata Bufetului.

De năduf, Stănică prinse a bea mai virtos. Ca s-o uite... Dar o vedea mereu. Chipul nevastei se lipise zdrăvăn de masa Bufetului. Pe urmă se lipise pe masa de acasă. Și pe divan și pe plită din bucătărie. Mai ales pe plită, intrucît rămăsese rece de cînd plecase ea. De necaz, Stănică sparse citeva sticle aflate pe tețhea, și se pare că cloburile astea l-au adus noroc. Fiindcă după citeva zile, el se opri la gardul socriilor și strigă din poartă: „Natalițo! Hei, Natalițo!“ „Iese Natalița în cerdac: „Ce vrei omule?“ „Vino repede acasă. A dat boala peste mine. M-am îmbolnăvit rău de tot!“ „Dar ce ai?“ „Nu-mi mai este sete!“ Natalița s-a înapoiat. Pe drum i-a spus cu neîncredere: „Stănică, numai să țină boala asta!“

I. AVIAN

DE
LA
SALO-
NUL
UMO-
RIȘ-
TILOR

ANTON AVRAM

SATIRĂ UMOR

Tovarășe profesor Gh. Drăghici,

Îmi permit să vă solicit ajutorul pentru rezolvarea citorva probleme de matematică, dat fiind că acestea sînt specialitățile dv.: matematica și mai ales problemele.

EXERCITIUL 1:

Dacă operatorul cinematografului din Căteasca vinde în mod legal biletele de intrare cu 1 leu și 25 bani, cite cotoare va vinde el în mod ilegal pentru a-și însuși suma de 2000 lei?

EXERCITIUL 2:

Durata de proiecție a unui film este de 90 minute. Să se afle cite minute stă operatorul în cabină, știind că majoritatea timpului îl lasă pe elevi să minuiască (a

REGULA DE TREI E SIMPLĂ

Micro-
foleton

citi — deterioreze) aparatele?

M-am adresat dv. cu toată încrederea, fiind convins că, așa cum ați știut, în calitate de operator al cinematografului din Căteasca să vă creați aceste probleme, o să reușiți, în calitate de matematician, să le găsiți dezlegarea.

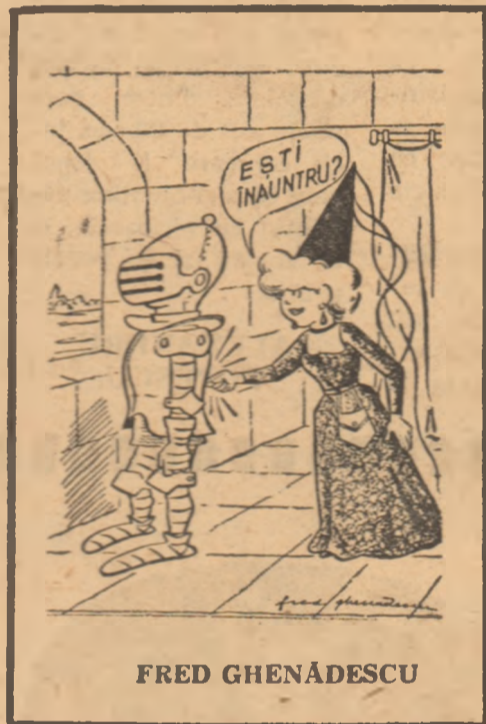
Sînt sigur că cel care va rezolva problemele de mai sus o să ia notă bună. Dar cel care le-a dat naștere, ce va primi?

Probabil că pentru a afla rezultatul problemelor e necesar să folosim regula de trei simplă. Noi sîntem doi, iar al treilea (întreținerea cinematografică județeană), fiți fără grijă, o să intervină.

Cu stimă înmulțită cu

0. II T.A. Gora

Pt. conf. C. ANDREI

FRED GHENĂDESCU

GH. CHIRIAC

Glume

Șeful către un subaltern: — Asta e curată nerăzătoare. Dumneata vii zilnic la serviciu pe jumătate beat!

— Ce să fac dacă nu-mi ajung banii ca să mă îmbăt cum trebuie!

Judecătorul către acuzat: — Ai mai fost condamnat vreodată?

— Da, domnule judecător, dar este mult de atunci: 20 de ani.

— Și ce ai făcut în toți acești ani?

— Am stat la închisoare.

Mama: Ai spart toate jucăriile pe care ți le-a cumpărat tătucu?

Copilul: Nu, a mai rămas ciocanul.

Ionele, poți să-mi spui cit fac 15 ori 5?

— V-aș spune cu plăcere, dar nu știu nici eu.

După o ceartă:

Soția: sper că cel puțin în rai femeile stau separat de bărbați.

Soțul: Sper și eu. Altfel ce fel de rai ar mai fi?

L A N A N G H I E

Cînd tigrul a simțit că nu mai poate, Fiind bătrîn, să iasă la vînt, Să-nșface prada-n fugă, pe la spate, Să dijiuie pădurea-n lung și-n lat, Rămase trist, tăcut, însingurat.

Dar birdăhanul își ceru tainul Cu ghiorăieli sinistre și arsuri, De-și strînse tigrul în masele chinul, Pornind șontic prin funduri de păduri, Ca strașnice să ia urgent, măsuri.

Ne mai avînd însă mișcări feline Și nici mirosul iute simțitor, Îl dibăceau mai micile jivine Și i-o luau-nainte la picior, Lăsînd frunzar de post în urma lor.

Văzînd atuncea tigrul cum stă treaba, Un fel de pictor a chemat la el: „Bine-ai venit maestre, bate laba! Nu sînt zgîrcit cu aurul de fel Și prețuiesc trăsura de penel.

Aș vrea să-mi faci o poză din vopsele, Să mă pictezi pe mine-ntr-un tablou, Dar nu cum sînt, cu ghiare și masele, Ci, dacă poți, mai bun, mai blind, mai nou, Fragil și delicat precum... un ou.

Să mă surprinzi pe cînd, bolnav, acasă, O casă mare, sobră, un palat, Mă pregătesc să stau tihnit la masă, La gît c-un șervețel înfășurat Și-n fața mea — dejunul adecuat:

O capră mică îmi aduce lapte, Cu ananas mă-mbie un juncan Gazela fină-mi dă curmale coapte, Iar eu primesc precum un suveran, Pricepi masele, vegetarian“.

Si pictorul se așternu pe muncă — E trudă grea să plămăiești din gînd — Îl zugrăvi întocmai, pe poruncă, Blașin și împăcat cu el, mîncînd La masă, ca pisoiful cel mai blind.

Tablou-i gata, agățat la soare, Ca plasa de pîianjen în frunziș Și, cum era un lucru de mirare, L-au cam privit jivinele ponciș, Apoi se-apropiară pe furis.

Și visul lor de veacuri îl văzură: Stăpîn și gloată vietuînd tihnit, Fără de spaime, colți rînjiți și ură Și vestea bună-ndat-a izbîndit Despre stăpînul nou și pocăit.

Da-n grabă mare nu se adunară La portile palatului domnesc; Privitul simplu, depărtat, pe-afară, Li se părea mai sigur, mai firesc, Cum însumi sînt ținut să socotesc.

Gîndește tigrul: „Mai aștept o vreme Să afle toți. Dar ce mîncînc? Urzici? Ba nicidecum, doar n-am de ce mă teme — Să-l devorez întîii pe mîzgălici, Că tot îl am la mîna mea, aici“.

Sfîrșitul pentru mulți e de folos: Pontiful blind își lepădă sutana Și devoră pe pictor pin-la os.

Gîndește-te, miroase-i bine blana, Cînd ai de zugrăvit un ticălos, Nu-ți pune-n slujba lui penelul, pana!

T. PICA